

REGISTERED No. B. 156.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

શાર્દૂલવિક્રિડિતમ્.

યે જીવેતુ દયાઙ્ગવઃ સૃજતિ યાન્ સ્વદ્વોપિ ન શ્રીમદઃ
શ્રાંતા યે ન પરોપકારકરણે હૃષ્યંતિ યે યાચિતાઃ ।
સ્વસ્થાઃ સત્સ્વપિ યૌવનોદયમદ્વાવ્યાધિરકોપેષુ યે
ને લોકોત્તરચારુચિત્તચરિતાઃ શ્રેયાઃ કતિ સ્પુર્નરાઃ ॥

જેને ડયવડા વસી મનવિધે, લક્ષ્મીનથો મર્વ નહીં,
ઉપકારે નહીં યાક, યાયકચણે આગ્રહાદ માને મહી;
શાંત ચિત્તનળી, શુભાળી મદના, રોગે હણુણે નહીં,
ઐવા સુદર શ્રેષ્ઠ મુક્ત મુલ્યથી શોધ્યે જ્યવદ્વે મહી. ૧

પુસ્તક ૨૯ મું.

જ્યેષ્ઠ. સંવત ૧૮૬૬. શાકે ૧૮૩૫.

અંક ૩ જો.

પ્રગટ કર્તા.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા. ભાવનગર.

અનુક્રમણિકા.

૧	સાધારણ જિન સ્તવન (સમપ્રવેશી).	...	...	...	...	૬૭
૨	બાળા અને બહેનોને દિનશિક્ષા.	...	...	...	...	૬૯
૩	શ્રી જ્ઞાનસાર સૂત્ર વિવચ્છ.	...	...	...	...	૭૦
૪	શ્રી વીશ્વ સ્થાનક તપના દુદા	...	...	...	...	૭૩
૫	વીશ્વ સ્થાનક પદ્ધતિ દુક વિવેચન.	...	...	...	...	૭૪
૬	શ્રાવણુ ત્રીણુ મત. (કથા)	...	...	...	...	૮૪
૭	મેવાડ મારવાડનાં કેટલાંક તીર્થસ્થાનો.	...	...	...	...	૮૫
૮	શ્રી સુદત ભંડાર કુંડમાટે અર્પીત.	...	...	...	...	૮૬

શ્રી “સરસ્વતી” છાપખાનુ—ભાવનગર.

મુદ્રક શ્રી. ૧)

પોસ્ટેજ શ્રી. ૦-૪-૦ સેટ સાથે.

લાઈફ મેમ્બરોને ભેટ.

અમારી સભાના લાઈફ મેમ્બરોને ચાલુ વર્ષની ભેટ તરીકે આપવાના નીચેના પુસ્તકો મુકરર થઈ ગયા છે અને તે તૈયાર પણ થઈ ગયા છે. થોડા દિવસમાં મોકલવાનું શરૂ કરવામાં આવશે.

શ્રી પંચાશક ગ્રંથ ટીકા સહિત. (સંસ્કૃત)

શ્રી કર્મગ્રંથ ટીકા વિભાગ રજે, (કર્મગ્રંથ પમો, દ્વિતી તથા સંસ્કૃત ૪ કર્મગ્રંથ.)

શ્રી જ્ઞાનસાર ટીકા સહિત. (સંસ્કૃત)

શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વ-પદ્યગંધ.

શ્રી પ્રમેયસ્તનકોષ-ન્યાયનો ગ્રંથ. મૂળ. (સંસ્કૃત)

શ્રી પ્રકરણો ઉપરના સ્તવનાદિનો સંગ્રહ. ગુજરાતી પદ્યગંધ.

શ્રી ધનપાળ પંચાશિકા ટીકા તથા અર્થ યુક્ત અને ત્રણ તીથોના કલ્પો સાર્ય.

શ્રી તત્ત્વચાર્તા તથા લક્ષ્મી સરસ્વતીનો સંવાદ. (ગુજરાતી ભાષામાં)

ઉપર જણાવેલા આઠ ગ્રંથો પૈકી પ્રથમના પાંચ ગ્રંથો તદ્દન સંસ્કૃતમાં છે અને તે સંસ્કૃત ભાષાના પણ સારા અભ્યાસીને ઉપયોગી થઈ પડે તેમ છે તેથી તેમાંના પ્રથમના ત્રણ ગ્રંથો જે લાઈફ મેમ્બર ખાસ મોકલવા દરખાવશે તેમનેજ મોકલવામાં આવશે અને બાકીના પાંચ તો સર્વને મોકલવામાં આવશે.

ઉપરના ગ્રંથો પોસ્ટેજ પૂરતાજ વેદ્યુપેગલથી મોકલવામાં આવશે.

આઠ ગ્રંથોની ઇચ્છાવાળા લાઈફ મેમ્બરે તરતમાંજ પત્ર લખતા તરતી લે.

જે પોતે નહીં ગંગાવે તેનીવતી એ ગ્રંથો સાધુ સાધ્વી વિગેરેને કે આપવામાં આવશે જેથી તેનો અદ્યુપયોગ થશે ને તેને લાભ મળશે.

પંદર દિવસમાં બહાર પડશે—અંધાય છે

પ્રદ્યુમ્નમુરિ વિરચિત

શ્રી કુવલયમાળા ભાષાંતર.

આ છુક કથાનુચેત્રી છે. કુવલયચંદ્રકુમાર, કુવલયમાળા અને તેના ત્રણ મિત્રોના પાંચ લગ્નોનાં ગદ્ય વસિક ચરિત્રોનું તેમાં વર્ણન છે. કથાએ પ્રાણીને સંસારમાં કેવી રીતે રણડાવે છે તેનો અદ્ભુત ચિતાર આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવ્યો છે. એકતાર શરૂ કર્યા પછી પૂર્ણ કર્યા સુધી હાથમાંથી મૂકવાનું મન ન ધાય તેવી રસીક કથા છે. માથે સાથે ઉપદેશ વિગેરેમાં સુંદર બોધ પણ આપેલો છે. સુંદર નિર્ણય સાગર પ્રેક્ષનું પ્રિન્ટિંગ, કલ્પિત બાઈન્ડીંગ, પૃષ્ઠ ૨૫૦ ઉપરાંત છતાં કિંમત માત્ર ૦-૮-૦ રાખવામાં આવી છે. પોસ્ટેજ બુદ્ધ સમજવું. પંદર દિવસમાં છુક બહાર પડવાની હોવાથી પ્રસન્ન થવા ઇચ્છતાં સત્વર નામ

जैन धर्म प्रकाश.

जो जो जज्याः प्रदीप्तजवनोदरकटपोऽयं संसारविस्तारो निवासः शारी-
रादिदुःखानां । न युक्त इह विदुषः प्रमादः । अतिदुर्लभं मानुषावस्था ।
प्रधानं परलोकसाधनं । परिणामकटवो विषयाः । विप्रयोगान्तानि सत्सङ्गतानि ।
पानजयातुरमविज्ञातपातमायुः । तदेवं व्यवस्थिते विध्यापनेऽस्य संसारप्रदीप-
नकस्य यत्नः कर्तव्यः । तस्य च हेतुः सिद्धान्तवासनाकारो धर्ममेव । अतः
स्वीकर्तव्यः सिद्धान्तः । समस्तमेवितव्यान्तद्विज्ञाः । जावनीयं मुण्डमा-
ल्लिकोपमानं । त्यक्तव्या खट्वमदपेक्षा । ऋषितव्यमाक्षाप्रधानेन । उपादेयं प्रणि-
धानं । पोषणीयं सत्साधुमेवया । रक्षणीयं प्रवचनमास्त्रिन्यं । एतच्च विधि-
प्रवृत्तः संपादयति । अतः सर्वत्र विधिना प्रवर्तितव्यं । मृवानुसारेण प्रत्य-
क्षज्ञातव्यमात्मस्वरूपं । प्रवृत्ताद्यपेक्षितव्यानि निमित्तानि । यनितव्यमसंन-
योगेषु । वृक्षयितव्या विस्रान्तिका । प्रतिविशेषमनागतमस्याः । जवन्त्यं-
वर्तमानानां सोपक्रमकर्मविज्ञयः । विचिन्त्यते निरुपक्रमकर्मनुरन्धः । तस्मा-
द्देव यतश्चं यूयमिति ॥ उपमितिरवप्रपञ्चा कथा ।

पुस्तक २६ भुं.

अथेष्ट. सं. १८९६. शाके १८३५.

अ ३ उ जे.

कुमारपाल महाराजाए रचेलुं साधारण जिन स्तवन.

समश्लोकी.

(अनुसंधान पृष्ठ ३४ थी.)

(अनुवादक-भी. भावण दाभण शाह. पी पी. जैन लाइब्रेरी.)

उपजति छंद.

प्रभु ! अधर्म व्यसने लयने, न्याये मन स्थिर समाधिमे रे;

मे दोषी था आंतर वेदीयोज, मोहान्ध ! रे मे कस्तां भनेज. १८

જાણ્યું પ્રભો ! આગમથી તમારા, મોહાદિ એ આંતર વેરી મહારા; ૧૯
 પરાંત બુદ્ધે મૂઢ હું બન્યો છું. સંગેઢ આલો નહિ જોર મહારં.
 નૃશંસને રાક્ષસ તુલ્ય મ્હેચ્છો, મોહાદિએ નાથ ! મને વિડંગ્યો;
 મળ્યો હવે તો જગવીર ! તુંજ, રક્ષા હવે તો તુજ પાદ લીન. ૨૦
 સ્વદેહમાં એ મમતા લ્યજીને, શ્રદ્ધા થકી શુદ્ધ વિવેકી યદને;
 સંગો ત્યજીને સમ હું બનીશ, ક્યારે પ્રભો ! સંયમ આદરીશ. ૨૧
 હે વીતરાગ પ્રભુ તુંજ દેવ, આપે બતાવેલ જ માર્ગ ધર્મ;
 રે જાણતાં એવું સ્વરૂપ આની, નહિ ઉપેક્ષા કરશો કદાપિ. ૨૨
 છત્યા સુરાસુર જિનેંદ્ર તું એ; કામાદિ શત્રુ વશ તેં ક્યાં એ;
 તને થયા તે અડવા અશકત, કેાપે કરી કિંકરને હણ્યે. ૨૩
 સમર્થ છો મોક્ષ પમાડવાને, બધા જનેને પણ નાથ તેએ;
 મ્હેલ ચરણે તુજ પંચ ! લીન, રક્ષો નહિ કેમ ગાહો ! શરણ્ય ? ૨૪
 હે નાથ ચરણદ્વય આપનાં એ, સ્ફુટી કરે જે જનનાં હૃદે તે;
 ત્રૈલોક્ય-લક્ષ્મી પણ આવતી ત્યાં, દારી બની આશ્રય સારૂ રે જ્યાં. ૨૫
 અરે પ્રભો ! નિર્ગુણી હું અમાપ, ને કરું દુરાત્મ હતાશ પાપ;
 રે આપ આલંબન કંઈ નહોતું, જેથી ડુગ્યો છું ભવસાગરે હું. ૨૬
 હે નાથ આજે નિરળ્યાં તમેને, તેથી સુધા-સાગરમાં ડુગ્યો રે;
 ચિંતામણિ હાથ મહિં સ્ફુરે તો, અસાધ્ય તેને નવ કંઈ પદાર્થો. ૨૭
 છો તું પ્રભુ ઝાઝ સમાન મારે, ડુગેલ સંસાર મહાણ્યે રે;
 મુકિત સ્થિતા સંગથી વીતરાગ, છો આપ સર્વોત્તમ સાંખ્ય ધામ. ૨૮
 ચિંતામણિ હાથ મહિંજ તેનાં, કદપદ તેના વળી આંગણમાં;
 જેણે નમસ્કાર કર્યો સદાયે, સ્તવ્યા પૂજ્યા ને વળી પુષ્પમાળે. ૨૯
 હે નાથ ! તેજો મીઝી સ્થિર ચિત્તે, જ્યારે પ્રભો ! ચિંતવું તો જાણાયે;
 છો દેવ ! તુંથી નહિ અન્ય દેવ, સમસ્ત ઈર્મ ક્ષય હેતુ એજ. ૩૦

વસંતતિલકા.

ભકિતથકી કદિ સ્તવે પણ અન્ય દેવો,
 હે નાથ ! મુકિત કદિયે નહિ આપતાં તો;
 સિંઘ્યા સુધારસ ઘડા કદી લિંબડાને,
 તોયે ન આસ્રજીને કદી આપતાં તે. ૩૧

માલિની.

ભવજલ નિધિમાંથી ત રક્ષો આપ નાથ !
 શિવનગર કુટુંબી તોય કરશો સનાથ;

બાળા અને બહેનોને હિતશિક્ષા.

૬૯

નહિ ગુણ અગુણો તો આશ્રિતોનાં વિચારે,
અનુપમ કરુણાળા સંત કોઈ પ્રકારે.

૩૨

શાર્ફલવિક્ષીડિત.

પામ્યો પુન્યથી આપને જગતમાં ત્રેલોક્યના હે પ્રભુ,
ને આ જમીન મોક્ષના વળી ગુરૂ શ્રી હેમચંદ્ર પ્રભુ;
એથી અત્યંત કોઈ વસ્તુ પ્રભુ હું માગું નહિ આપની,
માગું પ્રેમ ભવે ભવે કંઈ પણ તો તારી વાણી મહી.

૩૩

વાળા અને વહેનોને હિતશિક્ષા.

ગરબી.

(બહેની સાંભળ પેલી કોયલડી તરવૃંદમારે, ગાતી જંદમારે-એ રાગ)
સખી સદાચાર પાળી સંસાર સુધારીએરે, લાજ વધારીએરે. ટેક.

બહેની શિયાળ સુભુપણ સજીએ, પરનિંદા તજીએ પ્રભુ ભજીએ;

પતિવ્રત પાળી કલય સુકુળ અજવાળીએરે, લાજ વધારીએરે. સખી૦ ૧

વિનય વિવેક વહીવતો કરીએ, વેર ઝેરને વાદ વિસરીએ;

અધિક હોણે સંતોળી રહી મન વારીએરે, લાજ વધારીએરે. સખી૦ ૨

પતિની આવક ગવક ભાળી, અરચ ખુટણ કરીએ સંભાળી;

હડ કરી કાંઈ ન લઈએ નિજમન મારીએરે, લાજ વધારીએરે. સખી૦ ૩

ગુડી વાત ન મુખ ઉચ્ચરીએ, પરની વાત પેટ ન ભરીએ;

ખોટી આળે પરને પિડ ન પાડીએરે, લાજ વધારીએરે. સખી૦ ૪

ચોરી ચાડી ચૂગડી તજીએ, અદેખાઈ તજીએ મુખ સજીએ;

શોક્ય આળને નિજ આળક સમ પાળીએરે, લાજ વધારીએરે. સખી૦ ૫

ઝીણું આછાં વસ્ત્ર ન સજીએ, અંગ અછકડાવેલ તજીએ;

કુળવંતી કજીએ કંકાસ નિવારીએરે, લાજ વધારીએરે. સખી૦ ૬

સીતા દમયંતી પંચાળી, સતીયોના ગુણ નિત્ય સંભાળી;

તસ પગલે ચાલી જગ જશ વિન્તારીએરે, લાજ વધારીએરે, સખી૦ ૭

વિદ્યા ભણી વિપરીત જે ચાલે, માત તાત લગ્નં દુઃખ આલે;

ભણ્યું ગણ્યું બોણ્યું દરીએ એ નારીએરે, લાજ વધારીએરે. સખી૦ ૮

નિર્મળ સદાચાર શિક્ષ પાળે, સુકુલા સ્ત્રી ચાલે શુભ ચાલે;

સાંકળચંદ્ર સુજસ સંસારે ચારીએરે, લાજ વધારીએરે. સખી૦ ૯

શ્રી જ્ઞાનસાર સૂત્ર વિવરણ.

॥ ૧૬ ॥ માધ્યસ્થાષ્ટકમ્ ॥

વિવેકવંત હોય તે રાગ દ્રેષ ન કરે અને શુભાશુભ સંયોગ વળતે મધ્યસ્થ રહે, એથી હવે પ્રસંગાગત માધ્યસ્થ અથવા મધ્યસ્થતા અષ્ટક કહે છે.

સ્થીયતામનુપાલં, મધ્યસ્થેનાંતરાત્મના ॥

કુતર્કકર્કરક્ષેપૈ-સ્ત્યજ્યતાં ચાલચાપલં ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—મધ્યસ્થતા આદરવાથીજ સદ્વિવેક પ્રાપ્ત થાય છે. અથવા વિવેકવં- તજ મધ્યસ્થતા આદરે છે, મારે મધ્યસ્થ રહેવા શાસ્ત્રકાર ઉપદેશો છે. જેથી અપ- વાદપાત્ર થયું ન પરંતુ એવી અંતરદૃષ્ટિથી મધ્યસ્થતા આદરવી ચુકત છે. મધ્યસ્થતા સેવવાથી મળત ચુકિતનો યોગ્ય આદર કરવામાં આવે છે અને કુતર્ક કરવારૂપી બાલચપલતા દૂર કરવાનું અને છે.

વિવેચન—હે આત્મન! તું સદ્વિવેક વડે બહિરાત્મ ભાવ તથા, રાગ દ્રેષ સહિત મધ્યસ્થ ભાવે રહી એવું અંતરાત્મપણું આદર કે જેમાં સ્વભાવોપધાત કરવારૂપ ઉપાલંબને અવકાશજ રહે નહિ. જે જીવને પરપુરુષગણિક વસ્તુઓમાં અદ્યપિ અત્યાસક્તિ વર્તે છે તે મૂઠ અવિવેકી બહિરાત્મ કહેવાય છે. એવા મૂઠ બહિરાત્મ શુભાશુભ સંયોગ મળતાં રાગ દ્રેષ કરે છે અને તેથી પોતાના આત્માનું નિશ્ચિત સ્વરૂપ સ્પષ્ટિક રત્ન સદૃશ નિર્મળ છે—નિષ્કપાય છે—નિષ્કપાયિક છે, તેને પૂર્વકૃત પુન્યપાપ જન્ય શુભાશુભ સંયોગ મળતાં જે રાગ દ્રેષરૂપ વિપરીત પરિણામ થાય છે તેથી તે મલીનતા ધરે છે. સ્વરૂપોપધાત પામે છે. સમ્યગ્ જ્ઞાન—વિવેક વડે જેને અંતરદૃષ્ટિ બળી છે તે અંતરાત્મ કહેવાય છે. તે ગમે તેવી પરપુરુષગણિક વસ્તુઓમાં મિથ્યા મમતા ધારી—રાગદ્રેષ રૂપ વિપરીત પરિ-ણામને પામી સ્વભાવોપધાતરૂપ આત્મ મલીનતા કરતો નથી; પણ સમ્યગ્ જ્ઞાન દર્શનના પ્રભાવથી તેને સ્વસ્વરૂપનું યથાવત ભાસન અને શ્રદ્ધાન (નિર્ધોર) થયેલ હોવાથી પોતાનું શુદ્ધ—નિષ્કપાયિક—નિષ્કપાય સ્વરૂપ પ્રગટ કરવા અનુકૂળ ચારિત્રનું સેવન કરે છે અને શુદ્ધ સ્વભાવ રમણરૂપ નિર્મળ ચારિત્ર જેમને પ્રાપ્ત થયેલું છે એવા સ્વભાવરમણી મહાત્માનું દૃઢ આલંબન લઈ અથવા તેમનું ઉત્તમ ભાવના—આદર્શ (Ideal) હૃદયમાં ધારી—સ્થાપી તન્મય થવા પ્રગળ પુરૂષાર્થ સેવે છે. તેવા પુરૂષાર્થી મહાશયો સ્વભાવોપધાત કહો કે આત્મમલીનતારૂપ ઉપાલંબ (દોષ) ને કેમ પામે ? ન જ પામે. એમ સમ્યગ્ વિચારી હે આત્મન! તું પણ એવી નિર્દોષ મધ્યસ્થતાને

ત્રી જ્ઞાનમાર ચત્ર વિચરણ.

૩૧

આદર અને રાગદ્વેષયુક્ત અનાદિ અભ્યાસથી દુયુક્તિઓરૂપ કાંકરા ફેંકવાની દેવને હવે તણ છે. હવે તું બાળવેદ્યા-અપળતાને આદરીશ નહિ. રાગદ્વેષ રહિત મધ્યસ્થ મન સ્થિર શાન્ત જગાશય જેવું હોય છે. પણ જેમ પવનના ઝંકારાથી તે જગાશયમાં અનેક કડલોસો ઉપરે છે, વૃદ્ધિ પામે છે, અને પાછો તે પવન શાન્ત થયે શમાઈ જાય છે તેમ સ્થિર મનમાં પણ રાગદ્વેષથી સંકટરૂપ વિઠરૂપ બગતાં જ્ઞાન પ્રગટે છે, વધે છે અને વળી તેજ રાગદ્વેષની શાન્તિ થતાં સંકટરૂપ વિઠરૂપ શમાઈ જાય છે એટલે મનમાં પાછી શાન્તિ પ્રસરે છે. જેમ જગાશયમાં એકાદ કાંકરા કે પથરા ફેંકવાથી જગમાં જ્ઞાન થતાં તેમાંથી ઉપરાઉપર ટુંડાળાં થાય છે, વધે છે અને પાછાં શમાઈ જાય છે તેમ રાગદ્વેષજન્ય દુયુક્તિ ઠંડા કે કુતર્ક કરવાથી સ્થિર-મધ્યસ્થ રહેતું મન પણ ક્રુધ થઈ જાય છે અને તેમાં ઉપરાઉપર અનેક સંકટરૂપ વિઠરૂપ ઉપરે છે, વધે છે અને વળી પાછાં કુતર્કના ત્યાગથી તે શમાઈ પણ જાય છે. આ રીતે કુતર્ક કરવાની ફરી દેવથી ચિત્તમાં બહુથા અશાન્તિ હાલકલોલ રહ્યાજ રહે છે. તે અશાન્તિને અટકાવવા-નિવારવા હે ભગ્યાન્મન! તું તહારી અનાદિ અપળતા-બાલવેદ્યા-કુતર્ક કરવાની કુટેવ તણ છે અને નિર્દોષ એવા અંતરાત્મ ભાવનું તું સમપણે સેવન કર.

‘મધ્યસ્થ એવા સ્થિર મનની અને તુચ્છાચ્છી અપળ મનની લગાવેક રૂપરેખા શાસ્ત્રકાર આંડી બતાવે છે.’

મનો વત્સો યુક્તિ ગર્વી, મધ્યસ્થસ્યાનુશવતિ ॥

તામાકર્પતિ પુચ્છેન, તુચ્છાગ્રહમનઃ કપિઃ ॥ ૨ ॥

ભાવાર્થ—મધ્યસ્થનું મનરૂપી વાહરડું યુક્તિરૂપી ગોને અનુસરીને ચાલે છે. અર્થાત્ મધ્યસ્થ માણસને આપમતિની ખેંચાખેંચ હોતી નથી. પરંતુ તુચ્છ આચરણનું મનરૂપી માંકડું તો યુક્તિ યુક્ત વાતનું પણ ખાંડનજ કરવા તત્પર થઈ જાય છે. તે કેવળ આપમતિ મુજબ વાતને ખેંચી જાય છે, તેથી સાચી વાતને પણ ખોટી પાડવા પ્રયત્ન કરવા તે ચકતું નથી. મધ્યસ્થ મન તો સત્યનેજ સત્ય તરીકે સ્વીકારે છે.

વિવેચન—રાગદ્વેષરૂપ વિકાર રહિત મધ્યસ્થ પ્રાણીનું મનરૂપી વાહરડું પક્ષપાતના અસાવથી યથાર્થ વસ્તુ સ્વરૂપને ઓળખી લેવાની કળાવાળી યુક્તિરૂપી ગાય (નિજ માતા) નેજ યથાર્થ ઉપયોગથી ઓળખી લઈ અનુસરશે. મતલબ કે મધ્યસ્થ પુરૂષનું નિષ્પક્ષપાતી-નિર્માળ મન તેનામાં બંધૂત થયેલી જ્ઞાનકબળા પ્રદશથી ખરી યુક્તિનેજ ઓળખી લઈ અનુસરે છે, તેમાંજ વિશ્વાસ

૭૬

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ધરે છે અને તેનેજ સળાળ પ્રમાણરૂપ ગણે છે, ત્યારે તુચ્છ આશ્રયવાળું—કઠાચડી મન, મર્દટની પેરે ખરી યુક્તિરૂપી ગાયને પુછાવતી પકડી તેનું ખંડન કરવા મથે છે. ઉત્સર્ગ, અપવાદ, નિશ્ચય, વ્યવહારાદિ અનંત ઉપયોગાત્મક સ્થાપ્તા માર્ગ મૂકી શૂન્ય અને નકાસો કઠાચડ કરવા જેને પ્રિય હોય, અરે! જે કઠાચડથી ભરેલું હોય એવું મન ખરેખર મર્દટ તુલ્યજ છે. અથવા સત્ય-પ્રમાણ ભૂત યુક્તિઓનું પણ હોંશથી-બાણી જોઈને ખંડન કરનાર હોવાથી તે મર્દટ કરતાં પણ વધારે અનર્થકારી થાય છે. અનંત ભવપ્રમાણરૂપ મહા અનર્થથી બચવા ઇચ્છતા સદુ કોઈ ભવ્યાત્માઓએ આ ઉપરથી જે ઉત્તમ ઓથ લેવાનો છે તે એ છે કે મધ્યસ્થપણે મનને નિયમમાં રાખી સત્ય યુક્તિયુક્ત વચનને અનુસરવું પણ મનને મોઢળું મૂકી ઠઈ તુચ્છાચડી બનવા દેવું નહિ. મનને જેમ બને તેમ કેળવી શુશિક્ષિત કરવું.

ભાવનાદર્શ નજરે રાખવા માટે ‘મધ્યસ્થ મહાસુનિ’ કેવા હોય? તે શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

નયેષુ સ્વાર્થસત્યેષુ, મોષેષુ પરચાલને ॥

મમશીલે મનો यस્ય સ મધ્યસ્થો મહાસુનિ: ॥ ૩ ॥

ભાવાર્થ—સ્વઇષ્ટ અર્થ સાધવામાં કુશળ અને અન્ય અર્થમાં કઠાચડીત એવા સર્વ નયોમાં જે સમભાવે રહે છે, ક્યારે હડ તાણ કરતાજ નથી તે મહાસુનિને મધ્યસ્થ બાણવા. મધ્યસ્થ સુનિ સર્વ નય વચનોને સાપેક્ષપણે વિચારી સ્વહિત સાધવામાં તત્પર રહે છે.

વિવેચન—નગમ. સંપ્રદ, વ્યવહાર, રુદ્રુસૂત્ર, શાળ, સમભિરૂઢ અને એવાં ભૂત એ સાત નયો છે, તેનું કંઈક વિસ્તારથી સ્વરૂપ ‘નય ક્ષણિકા’ અનુસારે ‘જૈન તત્ત્વ પ્રવેશિકા’ માં લખવામાં આવેલું છે, ત્યાંથી તેનું સ્વરૂપ-લક્ષણ પ્રમુખ બાણી લેવા ખપ કર્યો. તે બધા નયોની સામાન્ય રીતે પુણી એ છે કે તે પ્રત્યેક નય પોતાંપોતાનો અભિમત પક્ષ સ્થાપવામાં-યુક્તિથી સ્થાપવામાં કુશળ હોય છે, અને ધીજા નયનો અભિમત પક્ષ સ્થાપવામાં નિષ્ફળ-નિષ્પ્રયોજન હોય છે, તેમ છતાં તે સર્વ નયોક્ત વસ્તુ ધર્મમાં (તત્ત્વવર્તનમાં) જેનું મન સમભાવે રહે છે, પક્ષપાત રહિત વર્તે છે, ખોટી ખેચતાણ કન્ટું નથી તે પ્રત્યેક નયમાંથી સાર તત્ત્વ માવને ચડી લે છે. તે મહાસુનિને મધ્યસ્થ સમજવા.

ઉક્ત મધ્યસ્થ મહાત્મ.એ પ્રત્યેક નયમાંથી સાર-તત્ત્વ ચડી વૈરાગ્ય રસમાં ક્રીડત-પરમરસરૂપભૂત રતનાગીનું આરાધન કરવા સહાય ઉજાણ

રહે છે અને સંસારભાવથી ઉદાસીન રહે છે, કેવા વિચારથી રહે છે? તે શાસ્ત્રકાર ગતાવે છે.

સ્વસ્વકર્મકૃતાવેશાઃ, સ્વસ્વકર્મસુજો નરાઃ

ન રાગં નાપિ ચ દ્વેષં, મધ્યસ્થસ્તેષુ ગચ્છતિ ॥ ૪ ॥

ભાવાર્થ—સર્વ કોઈ પોતાપોતાના કર્મોનુસારે ચેષ્ટા કરે છે અને તે મુજબ ફલ ભોગવે છે, તેમાં મધ્યસ્થ રાગ કે રેષ કરતો જ નથી. સર્વત્ર સાક્ષી ભાવે વર્તતાં સ્વહિત સુખે સાધી શકાય છે, માટે સર્વ અનુકૂલ યા પ્રતિકૂલ સંધે-ગોમાં રાગ દ્વેષ ત્યજીને સર્વદા સમભાવે રહેવા સાવધાન થવું શુકત છે.

વિવેચન—રાજા ને રંક, ગરીબ ને તાલેવર, પાંડિત ને મૂર્ખ, સુખી ને દુઃખી સહુ કોઈ પોતાપોતાના પૂર્વકૃત કર્મોનુસારે ચેષ્ટા કર્યા કરે છે, અને સહુ કોઈ કરેલાં અને કરતાં કર્મોનું ફળ પોતેજ સ્વતંત્ર ભોગવે છે. કર્મના અચળ કાયદાને સમજી તેને માન આપનાર મધ્યસ્થ—સમભાવી પુરૂષ તેમની ભિન્ન ભિન્ન ચેષ્ટાઓને જાણી-જેઈ અથવા ભિન્નભિન્ન કર્મોન્ય ભિન્નભિન્ન પ્રકારનાં ફળ જાણી-જેઈ તેમાંના કોઈ ઉપર પોતે રાગ કે રીસ કરતાજ નથી. પણ સમભાવે જ રહે છે. કહ્યું છે કે “ભિન્ન ભિન્ન કર્મોના કર્તા, તેના ફળોના ભોક્તા, તદનુસારે ચાર ગતિમાં રણડનાર, અને સઠળ કર્મોના ક્ષય કરી મોક્ષને પામનાર પોતાનો આત્માજ છે.” વળી કહ્યું છે કે ‘ગમે તેટલે કળે પણ કરેલાં શુભાશુભ કર્મ ભોગત્યા વગર છૂટકોજ નથી. તે અવશ્યમેવ ભોગવવાં જ પડશે.’ ‘સર્વ જીવ કર્મવશાત્ ૧૪ રાજલોકમાં પરિભ્રમણ કરે છે, તે સહુને હું જમાવું છું, તે સહુ મુજને ક્ષમા આપો! સહુ સાથે મારે મંત્રીભાવ છે, મારે કોઈ સાથે વેર વિરોધ નથી.’ સામ્ય વૃત્તિવાળા સાત્ત્વિક જનો સહુ સાથે આ રીતે ક્ષમાપના કરે છે.

મધ્યસ્થ જનોએ પોતાના મનને ક્યાંસુધી દમન કર્યા કરવું તે શાસ્ત્રકાર કહે છે.

મનઃ સ્યાદ્ વ્યાપૃતં યાવત્, પરદોષગુણગ્રહે ॥

કાર્યં વ્યગ્રં વરં તાવન્, મધ્યસ્થેનાત્મભાવને ॥ ૫ ॥

ભાવાર્થ—જ્યાં સુધી પોતાનું મન પારકા ગુણદોષ જોવા દોરાર્થ જતું હોય ત્યાં સુધી મધ્યસ્થ માણસે તેને આત્મભાવમાં જોડી દેવું યોગ્ય છે. જ્યાં સુધી મન સ્વગુણમાં સ્થિર ન થાય અથવા આત્મ અવગુણ ઓળખી તેને દૂર કરવા તરફ ન થાય ત્યાં સુધી પવિત્ર જ્ઞાન ધ્યાનના અભ્યાસથી સમસાની વૃદ્ધિ કરવી.

વિવેચન—આત્મ વ્યતિરિક્ત-પરના ગુણદોષ જાણવા-જોવા-આદરવા,

૭૧

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જ્યાંસુધી મન રચ્યું મચ્યું રહે, પારકા ચુંથણા ચુંથવાની ટેવ મન ન તરે, પરમાં પેસારે ક્યો કરે, પરથી વિરક્ત-ઉદ્ધાગ્રીન થઈ ન જાય ત્યાંસુધી સમભાવ સમિક-મધ્યસ્થ જનનેએ તે મનને આત્મ સ્વરૂપના ચિંતનમાં જોડી દેવું; તેમજ લીન કરી રાખવું એજ હીક છે. પરના ગુણ દોષ જોવાથી શું વળવાનું છે? પરના ગુણદોષથી ખડું જોતાં પોતાને શો કાયદો કે નુકશાન હોઈ શકે? માંગી લાયકા પરાય અલંકારની જેવા પરના ગુણ દોષ જોવા માત્રથી વસ્તુતઃ પોતાનું શું વળે? કશું જ નહિ. તો પછી મનને તેમાંથી વિરક્ત કરી સ્વસ્વરૂપ ચિંતનમાં જ નિમગ્ન કરવું ઘટે છે. પોતાના જ આત્મગુણમાં ગુમ રહેલો અનંત ગુણસ્તોનો અખુટ ખજાનો પ્રગટ કરવા મનને નિયોજવું જોઈએ. પારંપરી જ ચિંતામાં દિનરાત વ્યય કરી મન પોતાની બધી શક્તિ બચી-વાપરી તાંબે છે, તેમ છતાં તેવા મનને અંકુશમાં રાખવા અને પોતાના ધાણીનું ખડું કાર્ય કરવા આત્મા કશી પ્રેરણા ન કરે તો પછી મોકળું થઈ ગયેલું મન ધાણીનું (આત્માનું) શું દારિદ્ર મારશે? કશું જ નહિ. સુન્દળ થઈ ગયેલું મન તો ઉસરે. અનર્થ ઉપજાવે માટે તેને પોતાના હિતની ખાતર અવશ્ય નિયમમાં રાખવું જ જોઈએ. અને તે ત્યાંસુધી કે જ્યાંસુધી તે મન પોતાના સ્વામી-આત્મા શિવાય પરના ગુણ દોષની ચિંતા કરવી પસંદ જ ન કરે. વસ્તુતઃ મનને સ્વરૂપ ચિંતનમાં જ જોડી ઘઈ સ્થિર-શાન્ત-નિર્વિકલ્પ જ કરવાની જરૂર છે. મન પોતે પર ચિંતા તથા સ્વસ્વરૂપની એકાગ્રતાથી જ્યારે સ્થિર-શાન્ત-નિર્વિકલ્પ થઈ રહેશે ત્યારે નિર્વિકલ્પ સમાધિ સુખને પ્રાપ્ત થઈ આત્મા સ્વ પ્રાપ્તવ્યને પ્રાપ્ત કરી શકશે. એટલા માટે આત્માર્થી-સમુદ્ધુ સત્જનોએ પ્રથમ એજ કરવાનું છે કે સકળ બહિરાત્મ ભાવ તથા, અંતર દૃષ્ટિ થઈ-આત્મગોષેષ બની, પોતાનાજ જ્ઞાન દર્શન આરિત્રાદિક આત્મગુણ ખીસવવા અને અતાદિ રાગ દોષ મોહાદિક આત્મ-દોષ ટાળવા પ્રયત્ન કરવો. જેમ અને તેમ ઉદાર હીલથી ભાવના ચતુષ્પથનું સેવન કરતા રહેવું. દરેક કાર્યમાં કર્તૃત્વઅભિમાન તથા સાક્ષી ભાવે-તટસ્થ થઈ રહેવાની ટેવ પાડવી. અનિત્યાદિ દ્વાદશ ભાવના વડે વારંવાર સંસારની અસા-સ્તા-ક્ષણભંગુરતા વિચારીને તેથી વિરક્ત થઈ રહેવું. 'શિવમસ્તુ સર્વ જગતઃ' ઇત્યાદિક વૃદ્ધવાક્યોનું ઉંટું રહસ્ય દિલમાં ધારી આખું જગત માત્ર સુખી થાય એવી ઉદાત્ત ભાવના રાખી કચ્છાણકારી આંદોલનો (Vibrations) દેલાવી સર્વત્ર સર્વથા શાન્તિ શાન્તિ અને શાન્તિજ પ્રસારે એમ અંતઃકરણથી ઇચ્છવું અને કરવું. મંત્રી, મંદિતા, કુટુંબ અને માધ્યસ્થરૂપ ભાવના ચતુષ્પથનું સ્વરૂપ અન્યત્ર પ્રતિપાદન કરાયેલું છે ત્યાંથી અવગાહી લઈ જેમ ચિંતનની અધિક શુદ્ધિ થાય તેમ કરવા પ્રયત્ન કરવો.

શ્રી જ્ઞાનસાર સ્વતંત્ર વિવરણ.

૬૫

રાગ દ્રેષ વર્ણ સમભાવે કરવામાં આવતી ધર્મકરણી સર્વથા સુખ-
દાયી, હિતકારી અને કલ્યાણકારી થઈ શકે છે તેજ વાત શાસ્ત્રકાર દૃષ્ટાંતપૂર્વક
સમર્થન કરી બતાવે છે.

ત્રિભિન્ના અપિ પંથાનાઃ, સમુદ્રં સરિતામિવ ॥

મધ્યસ્થાનાં પરંત્રહા, પ્રાપ્નુવન્યેકમસ્યમ્ ॥ ૬ ॥

બાવાર્થ—જેમ નદીઓના રસ્તા જુદા જુદા છતાં તે સર્વે સમુદ્રને મળે
છે, તેમ જુદાં જુદાં સાધનો છતાં મધ્યસ્થ જનો અવશ્ય મોક્ષ પામે છે. મધ્ય-
સ્થતા સર્વ સુખનું મૂલ છે. મધ્યસ્થ માણસ સર્વ સાથે મૈત્રીભાવ રાખી શકે
છે, તેમજ સર્વે શુભવંતમાંથી શુભ ગ્રાહી શકે છે. મધ્યસ્થનું હૃદય દયાદ્રં હોય
છે તથા મધ્યસ્થ ગમે તેવા નિર્દય ઉપર પણ રોષ રાખતો નથી. મધ્યસ્થ જ
મોક્ષસુખનો અધિકારી છે.

વિવેચન—સમભાવવર્તી જનોનાં સઘળાં પ્રકારનાં ધર્મ સાધનથી અવશ્ય
અશ્વય પદ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. રાગદ્રેષ વર્જિત-કર્તૃત્વ અભિમાનરહિત-ઉત્કર્ષ
અપકર્ષના દ્વંદ્વવગર સમભાવે કરવામાં આવતી કરણી જીવને અત્યંત શિવપદ
પમાડે છેજ. તેથી સ્વશકિત સંભાળી બાહ્યાઈગર તજી આત્મ વિશુદ્ધિનિમિત્તે
આંતર લક્ષ રાખી સ્વ ઉત્કર્ષ અને પર અપકર્ષ (આપ બહાઈ અને અન્ય
કોઈની લલુતા) ક્યાં વગર સહુ કોઈ આત્માર્થી સત્જનનેાએ પાતપોતાથી બની
શકે તે ધર્મ સાધનમાં જોડાઈ જોઈએ. એમ કરવાથી જેમ જુદા જુદા માર્ગથી
વહેતી નદીઓ છેવટ સમુદ્રમાં ભળી જાય છે, તેમ સમભાવવર્તી સત્જનો પણ
ગમે તે સત્સાધનના યોગે અવશ્ય મોક્ષપદવી પામી શકે છે. આ પ્રકારે સમભાવ
રાખી કર્તૃત્વ અભિમાનરહિતપણે સત્સાધનમાં જોડાવા અને એ રીતે આત્મ-
બાધપણે આત્મ કલ્યાણ સાધવા જૈનશાસ્ત્રે ઉપદેશ આપે છે; મારેજ એમે તેનું
અધિક આદરથી સેવન કરીએ છીએ એમ શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

સ્વાગમં રાગમાત્રેણ, દ્વેષમાત્રાન્ પરાગમં ॥

ન શ્રગામસ્વજામો વા, કિંતુ મધ્યસ્થયા દૃશા ॥ ૭ ॥

બાવાર્થ—એમ રાગમાત્રથી જિન આગમને માનતા નથી, જેમજ દ્રેષ
માત્રથી અન્ય આગમની ઉપેક્ષા કરતા નથી; કિંતુ મધ્યસ્થ દૃષ્ટિથી સત્યાસત્યનો
નિર્ણય કરીને તેમ કરીએ છીએ.

વિવેચન—તીર્થંકર ગણધરોએ કહેલાં આગમ-સિદ્ધાંતોને એમ રાગમાત્રથી
(અંધ શ્રદ્ધાથી) આદરતા નથી, તેમજ કપિલાદિક અન્ય કથિત શાસ્ત્રોનો એમે

૭૬

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

દ્રેષમાત્રથી અનાદર-તિરસ્કાર કરતા નથી; પરંતુ મધ્યસ્થ દૃષ્ટિથી બુદ્ધિતુલાએ વિચારી જોતાં જામને જૈનશાસ્ત્રો સર્વ રીતે સગળ યુક્તિવાળાં જાણાયાથીજ અને અન્ય શાસ્ત્રો તેવાં નહિ જાણાયાથીજ અમે જેના આગમોનો સ્વીકાર કર્યો છે. શ્રીમાન હરિભદ્ર સૂરીશ્વરે પણ એમજ જણાવ્યું છે કે ‘મને વીર (પરમાત્મા) ઉપર પદપાત બુદ્ધિ નથી, તેમજ કપિલાદિક ઉપર દ્રેષ બુદ્ધિ નથી. જેનું વચન યુક્તિયુક્ત જાણાય તેનોજ સ્વીકાર કરવો જોઈએ, અને એ ન્યાયેજ અમે શ્રી વીર પરમાત્માનો આશ્રય કર્યો છે. એટલુંજ નહિ પણ સહુ કોઈ આત્માથી સજ્જનોએ એ ન્યાયનેજ અનુસરવું ઉચિત છે. શ્રીમાન હેમચંદ્ર સૂરિદ્વિત મહાદેવ સ્તોત્ર વિગેરેમાં આ સંબંધી સારો ઉદ્દેશ દર્શાવેલો છે. તે જિજ્ઞાસુ જનોએ અવગાહી સત્ય માર્ગ નિઃશંકપણે આદરી લેવો ઉચિત છે. સમભાવપૂર્વક અન્ય ભવ્યાત્માઓનું હિત હંમેશા ધરી શુભાશયથીજ અમે આવો શાસ્ત્રોપદેશ આપીએ છીએ એમ શાસ્ત્રકાર કહે છે.

મધ્યસ્થયા દશા સર્વે-વપુનર્વચકાદિષુ ॥

ચારિસંજીવનીચાર-ન્યાયાદશાસ્મદે દિ તં ॥ ૮ ॥

સાવાર્થ-તેમજ મધ્યસ્થ દૃષ્ટિથીજ સર્વનું હિત ઈચ્છી અધિકારી વર્ગને માટે આવો હિતોપદેશ આપીએ છીએ. તેમાંથી કોઈ અંશ પણ કુચિથી સેવનાર મધ્યસ્થનું અવશ્ય કલ્યાણ થવું સંભવે છે.

વિવેચન-ચારિસંજીવનીનું દૃષ્ટાંત સુપ્રસિદ્ધ છે. તેમાં દહ્યા મુગ્ધ અનેક પ્રકારના હિતોપદેશમાંથી કાંઈપણ હિતવચન કોઈપણ જીવવિશેષને (ભવ્યાત્માને-હલવા કર્મી જીવને) ઉપયોગી થઈ પડશે, ફળશે, આત્મજગતિ કરશે, યાવત્ તેને તેનું શુભ પરિણમન થતાં કલ્યાણકારી થશે એમ વિચારી કેવળ હિતબુદ્ધિથી સ્વપરને કાચઢાડપ જાણી સમભાવે આ હિતોપદેશ આપવામાં આવ્યો છે. જેઓ તે ગ્રહણ કરી લેશે તેમને તે હિતરૂપ થશે અને કદાચ કોઈ ગ્રહણ નહિ કરશે તોપણ કેવળ હિતબુદ્ધિથી આવાં હિત વચન કહીનારને તો એકાંત કાચઢાડ જ છે. કેમકે એઓતો સહુનું હિતજ ઇચ્છે છે. ઇતિશમ.

શ્રી વીશસ્થાનક તપના દુહા.

૭૭

શ્રી વીશસ્થાનક તપનું આરાધન કરવા ઇચ્છનારે યથાસ્થાને
પ્રત્યેકપદે ખમાસમણું દઈ ઉપયોગસહિત બોલવાના દુહા.

પ્રથમ- અરિહંત પદ.	પરમ પાંચ પરમેષ્ઠીમાં, પરમેશ્વર ભગવાન; ચાર નિશ્ચયે ધ્યાઈયે, નમો નમો જિનભાણુ.	૧
બીજું- સિદ્ધપદ.	ગુણ અનંત નિર્માણ થયા, સદૃજ સ્વરૂપ ઉગ્ગમ; અષ્ટ કર્મભણ ક્ષય કરી, ભયે સિદ્ધ નમો તાસ.	૨
ત્રીજું- પ્રવચનપદ.	ભાવામય આપધ સમી, પ્રવચન અમૃત વૃષ્ટિ; ત્રિભુવને જીવને સુખકરી, જય જય પ્રવચન દૃષ્ટિ.	૩
ચોથું- આચાર્યપદ.	છત્રીશ છત્રીશી ગુણે, યુગ પ્રધાન મુણિદ; જિનમત પરમત બાણુતા, નમો નમો તે મૂરિદ.	૪
પાંચમું- થિવિરપદ.	તજી પરપરિણતિ રમણુતા, લહે નિજભાવ સ્વરૂપ; સ્થિર કરતા ભવિલોકને, જય જય થિવિર અનુપ.	૫
છઠું- ઉપાધ્યાયપદ.	આધ સૂક્ષ્મ ત્રિભુ જીવને, ન હોય તત્ત્વ પ્રતીત; ભણે ભણાવે સૂત્રને, જય જય પાઠક ગીત.	૬
સાતમું- સાધુપદ.	સ્વાદ્વાદ ગુણુ પરિણમ્યો, રમતા સમતા સંગ; સાધે શુદ્ધાનંદતા, નમો સાધુ શુભરંગ.	૭
આઠમું- જ્ઞાનપદ.	અધ્યાતમ જ્ઞાને કરી, વિઘટે ભવભ્રમ ભીતિ; સત્યધર્મ તે જ્ઞાન છે, નમો નમો જ્ઞાનની રીતિ.	૮
નવમું- દર્શનપદ.	લોકાલોકના ભાવ જે, કેવલિ ભાપિત જેહ; સત્ય કરી અવધારતો, નમો નમો દર્શન તેહ.	૯
દશમું- વિનયપદ.	શ્રાવ્ય મૂળથી મહા ગુણી, સર્વ ધર્મનો સાર; ગુણુ અનંતનો કંઠે એ, નમો વિનય આચાર.	૧૦
અગ્યારમું- આરિત્રપદ.	રત્નત્રયી ત્રિભુ આધના, નિષ્કળ કહી અતીવ; ભાવ રચણું નિધાન છે, જય જય સંયમ જીવ.	૧૧
બારમું- પ્રસન્નચર્યાપદ.	જિન પ્રતિમા જિન મંદિરો, કંચનના કરે જેહ; પ્રહ્લાદનાથી લહે રંગ લહે, નમો નમો શીયલ સુદેહ.	૧૨

૭૯

નૈનપર્મ પ્રકાશ.

તેરમું-	આત્મગોધ વિશુ જે ક્રિયા, તે તો બાહ્ય આસ:	
ક્રિયાપદ.	તત્વારથથી ધારીયે, નમો ક્રિયા સુવિશાસ.	૧૩
ઘાઠમું-	કર્મ અપાવે ચીકણાં, ભાવમંગલ તપ બાણ:	
તપ પદ.	પચ્ચાસ લગ્નિ ઉપજે, જય જય તપ ગુણ ખણસ.	૧૪
પંદરમું-	છકું છકું તપ ઠરે પારણું, ચડિતાણી ગુણ ધામ:	
ગોયમ પદ.	એ સમ ગુણ પાત્ર કે નહિ, નમો નમો ગોયમ સ્વામ.	૧૫
ગોળામું-	દોષ અઠારે ક્ષય ગયા, ઉપન્યા ગુણ જસ અંગ;	
જિન પદ.	વેંચાવચ્ચ કરિયેં મુદ્દા, નમો નમો જિન પદ સંગ.	૧૬
સત્તરમું-	શુદ્ધાતમ ગુણમે રમે, તજી ઈન્દ્રિય આશાંસ:	
સંયમ પદ.	થિર સમાધિ સતોપમાં, જય જય સંયમ વંશ.	૧૭
અઠારમું-	જ્ઞાન વૃક્ષ સેવો ભવિક, ચારિત્ર સમકિત મૂળ:	
અભિનવજ્ઞાન પદ.	અજર અગમ પદ દેશ કોહો, જિનવર પદવી ફૂલ.	૧૮
આગણીશમું-	વક્તા શ્રોતા યોગથી, શ્રુત અનુભવ રસ પીન:	
શ્રુતિ પદ.	ધ્યાતા ધ્યેયની એકતા, જય જય શ્રુત સુઅક્ષીન.	૧૯
વીશમું-	તીર્થયાત્રા પ્રભાવ છે, શાસન ઉન્નતિ કાળ:	
તીર્થ પદ.	પરમાનંદ વિલાસતાં, જય જય તીર્થ જહાજ.	૨૦

દરેક પદની વીશ નવકારવાળી ગણનાં મણકાદીડગણવાનું પદ તથા કાઉન્સગ્ગ.

૧ નમો અરિહંતાણું.	૨૪ લોગસ્સ.	૨ નમો સિદ્ધાણું.	૧૫લોગસ્સ
૩ નમો પવયણસ્સ.	૪૫ „	૪ નમો આયરિયાણું.	૩૬ „
૫ નમો ઘેરાણું.	૧૦ „	૬ નમો ઉવઝાયાણું.	૨૫ „
૭ નમો કોએ સંવ સાણું.	૨૭ „	૮ નમો નાણસ્સ.	૫ „
૯ નમો ઠંસણસ્સ.	૬૭ „	૧૦ નમો વિણયસ્સ.	૧૦ „
૧૧ નમો ચરિત્તસ્સ.	૭૦ „	૧૨ નમો અંભવય ધારિણું.	૬ „
૧૩ નમો કિરિયાણું.	૨૫ „	૧૪ નમો તવસ્સ.	૧૨ „
૧૫ નમો ગોયમસ્સ.	૨૮ „	૧૬ નમો જિણાણું.	૨૦ „
૧૭ નમો સંયમ ધારિણું.	૧૭ „	૧૮ નમો અભિનવનાણસ્સ.	૫૧ „
૧૯ નમો સુયસ્સ.	૧૨ „	૨૦ નમો તિથ્યસ્સ.	૫ „

કાઉન્સગ્ગ જેટલાં અમાસમણાં દેવા તથા પ્રદક્ષિણા દેવી.

વીશસ્થાનક પદનું ટુંક વિવેચન.

(લેખક-સન્મિત કર્પૂરવિજયજી.)

(એ તપનું આરાધન કરવા ઇચ્છનારને આસ ઉપયોગી.)

૧. શ્રી અરિહંતપદ—‘ સર્વે જીવ કહે શાસન રત્ની ’ એવી ઉત્તમ ભાવનારૂપ ભાવદયાના પરિણામપૂર્વક નિર્માણ આચાર વિચારવડે તીર્થંકર નામ ઉપાર્જન કરી પ્રાપ્ત; ઉત્તમ પ્રકારના દેવલોકમાં ઉપજી, લાંબી અવી, ઉત્તમ કુળમાં ત્રણ જ્ઞાનસંહિત મનુષ્યપણે અવતરી અનુક્રમે સકળ ભોગ સામગ્રી તથા, પરમ વેરાગ્ય પામી, વસ્ત્રીદાનવડે દીન-દુઃખી જનોનો દિદાર કરી સદુ સ્વજન વર્ગ પ્રમુખને સંતોષી, જે અપ્રમત્ત ભાવે દીક્ષા ગ્રહી, દુઃકર તપવડે ઘનઘાતિ કર્મને ખપાવીને કેવળજ્ઞાનાદિક અનંત આત્મ-સંપદા પામે છે, અને સકળ ઇંદ્રાવડે અર્ચિત સત્તા, દેવ નિર્મિત સમવસૂલમાં સ્થાપિત કરેલા સિદ્ધાસન ઉપર ગિરાજમાન થઈને, ભગ્ન જનોને અમૃતસમાન હિત-ઉપદેશ અગ્દાનપણે આપે છે તે અરિહંત તીર્થંકર પદ (પદવી) સદુ કરતાં શ્રેષ્ઠ ઉપ-કારક હોવાથી અવશ્ય આરાધવા યોગ્ય છે. વળી પાંચ પરમેષ્ઠીમાં પ્રધાન છે અને નામ સ્થાપનાદિક આરે નિશ્ચેપ સદાય ધ્યાન કરવા યોગ્ય છે.

૨. શ્રી સિદ્ધપદ—સકળ કર્મ ઉપાધિ સર્વથા નિવારીને આત્માનું સહજ નિરૂપાધિક શાશ્વત્ સુખ આપવા સમર્થ શ્રી જિનેશ્વર ભગવાનના સના-તન માર્ગને અનુસરી સમ્યગ્ દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્રરૂપ રતનત્રયીનું યથાર્થ આરાધન કરી આત્માની અનંત શક્તિ-અનંત સુખ સમૃદ્ધિને આવરનારાં સકળ કર્મભંધનને તોડી નાખી જેઓ જન્મ જરા મરણાદિક દુઃખથી રહિત અક્ષય-અવિનાશી શિવ સંપદાને વરે છે તે સઘળા સિદ્ધ પરમાત્માઓનું આરાધન આ સિદ્ધપદથી થઈ શકે છે. તે પદ પરમ નિર્માણ છે.

૩ શ્રી પ્રવચનપદ—તીર્થંકર ભગવાનનાં પ્રકૃષ્ટ વચન-આજ્ઞાપ્રમાણુ વર્તનારા સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક અને શ્રાવિકારૂપ ચતુર્વિધ સંઘને તીર્થંકરની પેરે પેરેમ પ્રેમભાવથી સેવવો યોગ્ય છે. શ્રી તીર્થંકર મહારાજ પણ દેશનાના આરંભમાં ‘ નમોતિથયસ્સ ’ કહે છે એટલે શ્રી સંઘને નમસ્કાર કરે છે તો પછી તીર્થંકર ભગવાને માન્ય કરેલા શ્રી સંઘને કોણ ન માને? અપિતુ સદુ કોઈ આશન રાખી જનોએ શ્રી સંઘનો વિશેષે આદર કરવો જોઈએ. શ્રી સંઘ અનેક સદ્ગુણી આત્માઓના સમુદાયરૂપ હોવાથી તેને અનંત ગુણ-રત્નોનો નિધાન માની સદાય સેવવો યોગ્ય જ છે. શ્રી સંઘની ગુણ દૃષ્ટિ પ્રાણીઓના રાગદંબાદિક

ભાવ શેષોને ટાળવા અમૃત સમાન ઉપયોગી છે. કોઈ ધન્ય-દૃતપુન્ય જનો શ્રી સંઘનું યથાવિધ આરાધન કરે છે.

૪. શ્રી આચાર્યપદ—પાંચ ઇંદ્રિયોનું દમન, નવવિધ પ્રહાયર્યનું પાલન, ચાર કપાયનો જથ્થો, પાંચ મહાવ્રતનું પાલન, પંચાચારનું સંસેવન, તેમજ પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુપ્તિનું પાળવું એ ૩૬ ગુણો ગ્રથવા એવા અનેક ગુણોના સમુદાય જેમનામાં ગળાદળી રહ્યા હોય, જેઓ સંયમ વ્રતમાં શિશોમણિ હોય તેમજ સફળ શાસ્ત્રમાં પણ પારગામી હોય તે આચાર્ય ભગવંતો જૈન શાસનને અત્યંત ઉપકારક હોવાથી સદાય સેવવા યોગ્ય છે.

૫. શ્રી શિચિરપદ—નિર્મળ જ્ઞાન, દર્શન અને આસ્તિકાદિક ગુણોનું સંસેવન કરવાથી જેઓએ પોતાના આત્માને સ્થિર-શાન્ત કરેલો છે અને ઉત્તમ પ્રકારની શ્રમા, મૃદુતા અને સરલતાદિક સદ્ગુણોવડે જેઓ અન્ય સાધુ જનોને યથા અવસર જરૂર પૂરતી સહાય આપી સંયમ માર્ગમાં સ્થિર કરે છે તે સ્થિચિર સાધુઓ જૈનશાસનને દીપાવનાર હોવાથી, તેમજ નવીન અને શિથિલ થયેલા સાધુઓને આસંબનભૂત હોવાથી સદાય સેવવા યોગ્ય છે.

૬. શ્રી ઉપાધ્યાય પદ—નિર્મળ શાસ્ત્ર બોધસહિત શુદ્ધ ચારિત્ર પાળવામાં સદાય સાવધાન રહી, કેવળ ઉપકાર દૃષ્ટિથી સાધુસમુદાયને અનેક પ્રકારે સહાય આપી જેઓ પશ્ચર જેવા જડ બુદ્ધિવાળા શિષ્યોને પણ સુશિક્ષિત કરે છે, અને ઉત્તમ રહેણી—કરણીવડે શિષ્યોને સુવિનીત બનાવે છે, તે આચાર્યને, ગચ્છને, યાવત્ શ્રીસંઘને આધારરૂપ ઉપાધ્યાય ભગવંતો સહુ કોઈ આત્માર્થી જનોએ સદાય સેવવા યોગ્ય છે.

૭. શ્રી સાધુપદ—સાંસારિક સુખની ગસારતા જોઈને તથા જન્મ મરણનાં અનંત દુઃખથી ત્રાસ પામીને સંસારનો દેરો ટાળવા અને શાશ્વત સુખમાં હરવા માટે આન્મિક શક્તિ અજમાવી અનુક્રમે સાંસારિક બંધનોને કાપી, કોઈ ઉચ્ચવળ રતનત્રયીનું પાલન કરનારા સદ્ગુણનું શરણ લઈ, પ્રમાદરહિત કેવળ આત્મામાંજ લક્ષ રાખી જે સંયમમાર્ગને સારી રીતે પાળે છે અને અન્ય આત્માર્થી જનોને પણ યથાશક્તિ સહાય આપી સન્માર્ગે ચઢાવે છે તે સાધુ જનો સ્વપર ઉપકારક હોવાથી સદાય સેવવા યોગ્ય છે.

૮. શ્રી જ્ઞાનપદ—જેથી સ્વ પરને, જડ ચેતનને, ગુણ દોષને, હિત અહિતને, લક્ષ્યાલક્ષ્યને, યાવત્ કર્તવ્યાકર્તવ્યને ઓળખી શકાય અને અનાદિ અજ્ઞાન-અવિદ્યા-જડતા ટાળી શકાય, જેથી સ્વવ્રતમાં વિવેક-દીપક પ્રગટ થતાં આત્મપ્રકાશ થાય, અધ્યાત્મ સ્વરૂપ ઝળકે તે જ્ઞાન અત્યંત ઉપકારક હોવાથી આત્મકલ્યાણને ઈચ્છતા સહુકોઈ ભાઈ બહેનોએ અવશ્ય અભ્યાસનું યોગ્ય છે.

૯. **શ્રી દર્શનપદ**—જેવડે સર્વજ્ઞ ભગવાને ભાષેલા જીવ અજીવ, પુન્ય પાપ, આશ્રવ સંવર, ગંધ મોક્ષ અને નિર્જરારૂપ નવ તત્ત્વ, તથા ૫૬ દ્રવ્ય, સમ્મલંગી, સમનય, ચાર નિત્યેષા પ્રમુખ સર્વ ભાવોને સત્ય પ્રમાણિક લેખી અવધારી શકાય, જે સંયમાદિક સકળ ગુણના પાચારૂપ છે, જેમ એકડાવગરના મીઠા નકામા છે તેમ જેના વગર કરેલી ક્રિયા કલેશરૂપ થાય છે, પણ કલ્યાણરૂપ થતી નથી તે દર્શનપદ સદા સેવવા યોગ્ય છે. ચિંતામણિ સ્તુતિ સમાન સુખદાયી સમ્યક્ત્વને પામવા અને અભ્યાસવડે ભાગ્યયોગે પામી તેની રક્ષા અને પુષ્ટિ કરવા અન્ય સ્થળે વિસ્તારથી કહેલા તેના દૂષણ ભૂષણ પ્રમુખ ૬૭ બ્રહ્મા સારી રીતે સમજી તેમાં વિવેક ધારવો જોઈએ.

૧૦. **શ્રી વિનય પદ**—જેવડે રાગ દ્વેષાદિક દુરમન માત્ર મૂળથી દૂર થઈ જાય તે વિનય કહેવાય છે. ગુણ-ગુણી પ્રત્યે મૃદુતા રાખી આત્મામાં ઉત્તમ ગુણ પ્રગટ કરવા માટે સદ્ગુણીને દેખી કે સાંભળી મનમાં પ્રમુદિત થાવું, વળી તેવા સદ્ગુણી સન્નિવેશનોની યથાશક્તિ ભક્તિ, બહુમાન, ગુણસ્તુતિ કરી આપણે પણ તેવા સદ્ગુણી થવા ઈચ્છા રાખવી, એટલુંજ નહિ પણ તેવા સદ્ગુણીના વારંવાર પરિચય રાખવો, સંત સુસાધુ જનોના નજીવ અવગુણ કિંદાગ પાટી તેમની કોઈ રીતે વિગોવણા કરવી નહિ, તેમજ તેમની અવજ્ઞા-આશાતનાદિક કરવારૂપ વિરાધનાથી તો સદંતર દૂરજ રહેવું, અરિહંતાદિક પૂત્ય પદોનો પૂર્ણ પ્રેમ પ્રગટાવી યથાયોગ્ય વિનય કરવો. વિનયવડેજ વિદ્યા, વિજ્ઞાન અને ચારિત્ર ધર્મની અનુક્રમે પ્રાપ્તિ થતાં છેવટે મોક્ષપદ પ્રાપ્ત થાય છે. તે માટે સકળ ધર્મના સારરૂપ વિનયને અવશ્ય સેવવો યોગ્ય છે.

૧૧. **શ્રી ચારિત્ર પદ**—જેથી અનાદિસંચિત કર્મમળથી મુક્ત થઈ શકાય અને શુદ્ધ સ્ફટિક રત્નસમાન નિર્મળ-નિષ્કલય આત્માના સ્વાભાવિક સ્વરૂપને પામી શકાય તે ચારિત્રપદને ઇન્દ્રાદિક દેવો પણ સદાય નમસ્કાર કરે છે. અનંતાનુગંધી આદિ કષાયોનો ક્ષય, ઉપશમ કે ક્ષયોપશમ થવાથી આ ચારિત્ર ગુણ પ્રગટે છે. ઉત્તમ પ્રકારની ક્ષમા-સમતા રાખવી એ ચારિત્રનું ખરું સ્વરૂપ છે. એથી ચારિત્રવંત સર્જનો શીઘ્ર સ્વહિત સાધી શકે છે, માટે તે સદાય સેવવા યોગ્ય છે.

૧૨. **શ્રી બ્રહ્મચર્ય પદ**—જેથી સ્વરૂપચર્યા, સ્વરૂપ રમણ અથવા શુદ્ધ ચારિત્રને લાભ થાય, અનેક પ્રકારની વિષયાસક્તિ દૂર થઈ જાય અને આત્માના સ્વાભાવિક સુખનો અનુભવ થાય તે બ્રહ્મચર્ય પદ વિશ્વવંદિત છે. યથાર્થ બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરનાર મહાસુકૃતી છે. ગમે તેવાં અન્ય સુકૃત કરનાર બ્રહ્મચર્યને યથાવિધ પાપનારની હોદ્દા આવી શકતા નથી, જેને માટે વિગ્રય શેઠ અને વિગ્રયા

શેડાણી, સુદર્શન, જાંબૂ અને સ્થૂલભદ્રાદિકનાં દૃષ્ટાંત સુપ્રસિદ્ધ છે. યથાર્થ બ્રહ્મચર્યનું પાલન એ પરમ સંતોષનું પરિણામ હોવાથી અતે અક્ષય સુખ મેળવી શકે છે, તેથી સહુ કોઈ કસ્યાણાર્થી ભાઈ બહેનોએ પૂર્ણ પ્રેમથી તેનું પાલન કરવું ઉચિતજ છે.

૧૩. શ્રી ક્રિયા પદ—ક્રિયા—આચરણવગરનું એકલું જ્ઞાન પાંગળું છે. અને જ્ઞાનવગરની એકલી ક્રિયા પણ આંધળી છે. પરંતુ પરમાર્થ—સમજ સહિત કરવામાં આવતી સઘળી શુભ કરણી લેખે થાય છે. સર્વજ્ઞ દેશિત સત્ ક્રિયા તરફ શુભ રૂચિ પ્રગટ થવી એ જ્ઞાનનું જ શુભ પરિણમન સૂચવે છે. તેથી જેમને અત્યંત ક્રિયારૂચિપાલું તેમજ ક્રિયામાર્ગમાં આદર હોય છે, તેમને જ્ઞાનદશા પણ આકરી (તીક્ષ્ણ) હોવી ઘટે છે. વળી ક્રિયારૂચિ શુકલ પદ્મી એટલે અદ્વિપદાળમાં સંસારનો અંત કરી મોક્ષમાં સધાવનાર હોઈ શકે છે અને જેને હલુ ક્રિયારૂચિ પ્રગટીજ નથી તે કૃપણ પદ્મી એટલે સંસારચક્રમાં વધારે લાંબે વખત પરિભ્રમણ કરનાર હોઈ શકે છે. રહેણી—કરણીવગરની એકલી કહેણી કેવળ કલેશરૂપ થાય છે. રસોઈનું નામ લેવા માત્રથીજ કંઈ ભૂખ ભાંગતી નથી; પણ તેનું સેવન—આસ્વાદન કરવાથીજ ભૂખ શમે છે. અને ગતિ—ક્રિયા કરવાથીજ આપણે ધારેલા મુકામે પહોંચી શકીએ છીએ. એમ સમજી સત્ ક્રિયામાર્ગમાં અધિક રૂચિ ધારવી યોગ્ય છે.

૧૪. શ્રી તપ પદ—જેમ ગગિનેા અધિક તાપ આપવાથી સોનામાં રહેલા મેલ બળી જઈ તે શુદ્ધ કાંચન—કુંદન થાય છે, તેમ શાસ્ત્રમાં કહેલા અનેક પ્રકારના બાહ્ય-અભ્યંતર તપ ક્ષમાસહિત સેવન કરાવાથી આત્મામાં રહેલાં ચિકાણાં—નિકાચિત કર્મ પણ ક્ષય પામી જાય છે અને આત્માનું શુદ્ધ સ્વાભાવિક સ્વરૂપ પ્રગટી નીકળે છે. એવો એ તપનો પ્રભાવ જાણી તીર્થંકર ગણધર જેવા તદ્દભવે મોક્ષ જનારા પણ તેનું ભાવથી સેવન કરે છે. માટે તે સર્વથા સેચ્યજ છે.

૧૫. શ્રી જાતમ પદ—છઠ્ઠું છઠ્ઠું તપે પારણું કરનાર, ચાર જ્ઞાનના ધરક અને અકાવીશ મહાલક્ષ્મીના ધણી શ્રી ઇન્દ્રભૂતિ શ્રી વીર પ્રભુના મુખ્ય ગણધર હતા. તેમનું જાત્ર ‘જાતમ’ હોવાથી અને મહાલક્ષ્મી પાત્ર હોવાથી તેએ ‘જાતમ’ નામથીજ વિખ્યાત થયા છે. તેમનું પવિત્ર નામ લેતાં ચોવીશે પ્રભુના સઘળા ૧૪૫૨ ગણધરોનું સ્મરણ કર્યું જાણવું. શ્રી વીર પ્રભુ પ્રત્યેનો તેમને પ્રેમ અદૃત્તિમ અને અનહદ હતો. તે જાણીને સહુ કોઈ સન્નજનોએ સ્વયં પ્રત્યે તેવોજ અદૃત્તિમ અને અપાર પ્રેમ ધારતાં શિખવું જોઈએ. પરમ વિનય દ્વર શ્રી જાતમ સ્વામીનું દૃષ્ટાંત અપાય છે. તેથી એ પદ અત્યંત પ્રેમથી આરાધનું યોગ્ય છે. જાણી તીર્થંકર ગણધર જેવા પરમ પદમે સન્નપાત્રતર્ય ગણાય છે.

ત્યારે સામાન્ય સાધુજનો કંચન પાત્રતુલ્ય, વિસ્તૃત શ્રાવકો રજત (રૂપાના) પાત્રતુલ્ય, સમકિતવંત શ્રાવકો ત્રંગાના પાત્રતુલ્ય અને ધીમ અવિસ્તૃતવંત મિશ્રાત્મી જનો લોહા અને માટીના પાત્રતુલ્ય ઠહ્યા છે. એ વચન અનુસારે પણ જોતાં શ્રી ગૌતમપદ અતિ મહત્વનું જણાય છે.

૧૬. **શ્રી જિન પદ**—કોષાદિક પ્રસિદ્ધ અઠાર કોષોનો ક્ષય કરી નાખવાથી જેમને વીતરાગતા અને સર્વજનાદિક આત્માની અનંત સમૃદ્ધિ પ્રગટ થયેલી છે તે જિનપદ વિશ્વપ્રકાશક હોવાથી અત્યંત ઉપકારક છે. પ્રથમ અસિદંતપદમાં કેવળ તીર્થંકર ભગવાનનોજ સમાવેશ થાય છે, ત્યારે આ પદમાં તો ઉક્ત અસિદંત ભગવાનના ઉપદેશ અનુસારે કિત્તવળ રત્નત્રયીનું આરાધન કરી જે કોઈ ઘટિત કર્મનો ક્ષય કરી કેવળ જ્ઞાનાદિક આત્મ રૂદ્ધિ પ્રગટ કરે છે તે સર્વ કોઈનો સમાવેશ થઈ જાય છે. એટલે જેમને જેમને કેવળ જ્ઞાનાદિક અનંત આત્મ સંપત્તિ પ્રાપ્ત થયેલ છે તે સર્વ કોઈ સર્વજને આ પદથી આરાધવામાં આવે છે.

૧૭. **શ્રી સંયમ પદ**—વિષય સુખની આશાના તણ, કોષાદિક કષાયને ઝટી, દિસાદિક સકળ આશ્રવદ્વાર છંદી જે કોઈ આત્માથી જનો મન, વચન, ક્રયાની શુદ્ધિ કરે છે—આત્મનિગ્રહ કરે છે. તે સંયમી જરૂર આત્મકલ્યાણ માંથી શકે છે. સર્વ સંયમી મુનિજનો છે, ત્યારે દેશ સંયમી શ્રાવક હોઈ શકે છે. દર અસ્થાસવરે ભવભીરુ આત્માથી શ્રાવક પણ અનુકરે સર્વ સંયમી થઈ શકે છે. તેનું સમાધિ સુખ અપાર છે. માટે સંયમપદનું સેવન—આરાધન શાસ્ત્ર નીતિ મુજબ કરવું બહુ જરૂરનું છે.

૧૮. **શ્રી અભિનવ જ્ઞાન પદ**—બુદ્ધિના આડ ગુણ પાત્રી પોત પોતાની યોગ્યતાપ્રમાણે નવાં નવાં ધર્મશાસ્ત્ર ગુરુગમ મેળવી વાંચવા, વિચારવા અને તે પ્રમાણે પ્રમાદરહિત વિવેકપૂર્વકે ખપ કરવા એ આ ઉત્તમપદ આરાધવાનું અનંતર દ્વિ સમજવાનું છે. બાહ્ય-ખોટો આડખર તણ, સમજીને શક્ય ક્રિયામાં પ્રવર્તી સ્વશ્રેય સાધી લેવું એજ જ્ઞાનનું દ્વિ છે.

૧૯. **શ્રી શ્રુત પદ**—સૂત્ર, આગમ, સિદ્ધાન્ત, ગ્રંથ અને પ્રકરણો તેમજ તે ઉપર ભાષ્ય, ચર્ચા, નિર્ણયિત અને વૃત્તિ (ટીકા-વાર્તિક પ્રમુખ) એ સર્વ આત્મ પુરોષોએ કરેલા હોવાથી પ્રમાણ છે. સૂત્રથી રચના પ્રાચીન ગણધરો, શ્રુતકેવલી-સંદર્ભપૂર્વીકે દશપૂર્વીકે હોય તે કરે છે, ત્યારે અર્થથી તો તીર્થંકર ભગવાન તેના પ્રકાશ કરે છે. સૂત્રનો પરમાર્થ ભાષ્ય, ટીકા પ્રમુખથીજ સમજાય છે; માટે સૂત્રની પેઠે તે સર્વ પ્રમાણિક નાકયો માન્ય કરવાં યોગ્ય જ છે. વિનય,

બહુમાન, યોગ-ઉપધાન પ્રમુખ ઉચિત આચાર પાળી શ્રુતપઠનું આરાધન કરવું જરૂરનું છે.

૨૦. શ્રી તીર્થ પદ--જેથી આ ભવસાગર તરી શકિયે તે તીર્થ જંગમ અને સ્થાવર એ પ્રકારનું છે. વર્તમાન કાળે વિચરતા-વિહરમાન વીણ તીર્થકરે, તેમના ગણધરે તથા કેવળી પ્રમુખ સાધુઓની સંપદા તેમજ સામાન્ય રીતે શાસનને શોભાવનાર સહુ કોઈ આત્માર્થી સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક અને શ્રાવિકાદિપ ચતુર્વિધ સંઘ એ જંગમ મહાતીર્થરૂપ છે. ત્યારે શ્રી શત્રુઞ્ચ, ગિરિનાર, અને સમેતશિખર પ્રમુખ સ્થાવર તીર્થો છે. લોકિક ૬૮ તીર્થો તથા ઉક્ત લોકોત્તર તીર્થની યથાયોગ્ય દ્રવ્યભાવથી આરાધના કરી પૂર્વે પણ અનંત આત્માઓ મુક્તિ પદ પામ્યા છે. એમ સમગ્ર પ્રમાદરહિત વિવેકસહિત સહુ ભાઈ બહેનોને તેનો લાભ લઈ સ્વમાનવભવ સફળ કરી લેવો ઉચિત છે. ઇતિશમ.

શ્રાવકનુ ત્રીજું વ્રત.

(અદત્તાદાન-ચોરીત્યાગ.)

હે સંસાર માર્ગના પચિટ્ટો ! દુઃખના નાશને માટે સત્યવાદરૂપી વૃક્ષની છાયાસમાન અસ્તેય (અચોર્ય) વ્રતનું સેવન કરો. થાપણરૂપે આપેલું, ભુમિ વિગેરેમાં સ્થાપન કરેલું, નાશ પામેલું (ગોવાયેલું), ભૂડી જવાયેલું, પડી ગયેલું, અને સ્વાભાવિક રહેલું એવું પારકું ધન ગ્રહણ કરવું નહીં, એ અસ્તેય નામનું ત્રીજું અણુવ્રત કહેવાય છે. અસ્તેય વ્રતરૂપ ક્ષીરસાગરમાં ક્ષ્માન કરનાર સત્યરૂપોને સંસારરૂપ દાવાનળની જ્વાળાને સમૂહ તાપને માટે થતો નથી. અદત્તાદાનની વિરતિરૂપ વ્રતના નિશ્ચયવડે નિશ્ચળ એવા સર્વપ્રાણી લક્ષ્મીપુંજની જેમ સર્વ વસ્તુ ચિંત્યા વિનાજ પામે છે.

લક્ષ્મીપુંજની કથા.

સફળ આરંભવાળા ધર્મિષ્ઠ પુરૂષોના ધર્મરૂપ તરંગોવડે નિર્મળ અને લક્ષ્મીવડે અન્ય નગરોનો તિરસ્કાર કરનાર શ્રીહસ્તિપુર નામે નગર છે. તેમાં સુધર્મ નામનો એક વણિક રહેતો હતો. તે અત્યંત દારીદ્ર્યની સુદ્રાનો અધિકારી હતો, અર્થાત્ દરિદ્ર હતો; તોપણ સુધર્મરસનો એક મણિસમાન હતો. તે દરરોજ કેટલાક પેસાવડે કાંઈક વસ્તુ ખરીદ કરીને વેચતો, તેમાંથી કેટલાક પેસાનો નફો કુપાર્જન કરી કાળ નિર્ગમન કરતો હતો. તેને ધર્મનું આચરણ કરનારી ધન્યા નામની પત્ની હતી. તે કામકાજમાં પતિના ચિત્તને અનુસરનારી હતી. એકદા તેણીએ સારીને

અતે સ્વપ્નમાં કમળના પાંદડે પાંદડે સ્ફુરણુચમાન વિચિત્ર વિભૂતિવડે સુદર અંગ-
વાળી સ્ત્રીઓએ કંદેલાં ગીત, નૃત્ય અને વાજિત્રોના નાદથી પ્રસન્ન થયેલી, રત્ન કમ-
ળની મધ્યમાં રહેલી, નેત્રના ભાગ્યની અવધિરૂપ, અગણ્ય પુણ્યે કરીને જોણીના
સર્વ શૃંગારનો સાર પામી શકાય એવી અને જિનેશ્વરની પૂજા કરતી એવી લક્ષ્મી
દેવીએ કરીને મનોહર તથા નૃત્ય કરતાં હસે અને નિર્મળ તરંગોવાળો પદ્મ
દ્રહ નામનો દ્રહ (સરોવર) જોયો. તે સ્વપ્ન જોઈને હર્ષ પામેલી ધન્યાને અત્યંત
શોમાંચનો ઉદ્ભવ થયો, તેથી તેણીએ યગૃત યજ્ઞને તરતજ પતિને તે સ્વપ્નનું
વૃત્તાંત કહ્યું. પતિએ તે સાંભળીને કહ્યું કે-“ હે પ્રિયા ! તને પુણ્યશાળી, લક્ષ્મી-
વાન, મહા શુભવાન, નિર્મળ અંતઃકરણવાળો અને જિનેશ્વરની ભકિતવાળો પુત્ર
થશે. ” તે સાંભળીને પોતાને ધન્ય માનતી તે ધન્યાએ મનમાં અરિહંતનું
ધ્યાન ધરી નિદ્રાનો ત્યાગ કરી બાકીની રાત્રિ નિર્ગમન કરી. તે દિવસે
તે વલિકે લાભાંતરાય કર્મ તુટવાથી કૃય વિકૃય કરતાં દરેકજાથી ગમભો
લાભ મેળવ્યો. એજ પ્રમાણે વેપાર કરતાં અનુક્રમે તેનું ધન વૃદ્ધિ પામ્યું. તેથી
તે સુધર્મ સુખના લેશનો પ્રથમ અતિથિ થયો. શરદ ઋતુના વાદળાની રેખાના
મધ્યમાં રહેલા સૂર્યની જેમ ધન્યાના શરીરની કાંતિથીજ તે જર્ણ શુભ છે એમ
જણાયું. એકદા સ્ત્રીમંતમાં દ્રવ્ય વ્યયની ચિંતાથી પીડા પામતો તે સુધર્મ ઘરમાં
ઉદ્ધારીનતાથી પગના અશુદ્ધવડે પૃથ્વી બાજતો હતો, એટલામાં તે બજવાથી
ગોદાયેલી પૃથ્વીમાં તેણે મનોહર અને શુભ માણિક્યાદિના સમૂહથી ભરેલો
એવો ખાડો જોયો. એટલે તેમાંથી કેટલાંક રત્નો કાઢીને વિસ્મય અને આનંદથી
આગળ એવા તે વલિકે ઈંદ્રના વિમાન જેવું મણિ અને સુવર્ણમય ઘર બનાવ્યું.
પછી તે ઘરમાં તેણે રૂપ અને નૃત્યમાં અસરા જેવો અને હાસનું કર્મ કરવામાં
વિનયથી નમ્ર એવો દાસીનો સમૂહ રાખ્યો. પછી સ્ત્રીમંત કર્મના ઉત્સવમાં તે
દાતારે આપેલા મણિઓનું સુદરપણું જોવાથી બીજા દાતારે પણ ચાચકપણું
પામ્યા. કુવામાંથી પાણી ઉલેચતાં છતાં પણ જેમ કૂવો પૂર્ણજ રહે છે, તેમ તે
બિલમાંથી સુવર્ણ અને રત્નોનો સમૂહ કાઢતાં છતાં પણ તે વલિકે તે બિલને
પૂર્ણજ (ભરેકુંજ) જોતો હતો. આ પ્રમાણેની વિભૂતિથી હર્ષ પામેલી અને વિચાર
થતાં જ દોહદને પ્રાપ્ત કરનારી ધન્યાએ શુભ સમયે સુખે અદ્ભુત પુત્ર
પ્રસવ્યો. પુત્રજન્મના ઉત્સવમાં તે ધ્રેષ્ટીએ દાનના અધિકપણાથી અને ગીત વિગે-
રના મનોહરપણાથી દેવતાઓને પણ વિસ્મય પમાડ્યા. પિતાએ તે પુત્રને
કાંતિએ કરીને લક્ષ્મીના પુજ (સમૂહ) જેવો જોયો, તેથી મોટા ઉત્સવપૂર્વક
તેનું લક્ષ્મીપુજ એવું નામ પાડ્યું. ધન્યમાત્રથી પ્રાપ્ત તથા સમય સમયને
દિશિત એવા પદાર્થોવડે ચિંતા કે દુઃખને વર્ણી પામતો એ પાણક દાપદેવની

જેમ અત્યંત વૃદ્ધિ પામવા લાગ્યો. કસેશના લેશને પણ નહીં પામતો એ બાળક ઠકાપિ રહેતો નહીં અને નિરંતર તેનું મુખ આનંદ અને સ્મિતયુક્ત હોવાથી માતા પિતાને મુખકારક થયો. દિવસે દિવસે કોઈ પણ કંડાલેથી ઉલ્લાસ પામતી સુંદર ઠગાઓને અહીં કરતો સુંદર કાંતિયુક્ત શરીરવાળો તે બાળક ચંદ્રની જેમ લોકોના નેત્રોને પ્રીતિ ઉપજાવતો વૃદ્ધિ પામતો હતો. તેને દિશાઓના તત્ત્વરૂપ અંગની શોભા, ઠગા અને ગુણના સમૂહના ઉદયે કરીને આડે દિશાઓમાંથી આડ સ્વયંવરા કન્યાઓ આવીને તેને વરી. નિરંતર રત્નના હર્ષમાં લીન થયેલા તે દર્શન અને સ્પર્શના દ્રષ્ટી એવા ચંદ્ર અને સૂર્યની કાંતિના સ્વરૂપને પણ જાણતો નહોતો. તે લક્ષ્મીપુંજને જે જે વસ્તુ પ્રીતિકારક હતી, તે તે ભોગવતો હતો, અને જે જે વસ્તુ દુઃખકારક હતી, તે તે છતાપણુ પણ જાણતો નહોતો. પ્રિયોઓએ જ ઠરેલા નૃત્ય અને ગીતાદિકથી આનંદ પામતો તે પાંચ અનુત્તર વિમાનના દેવની જેમ જતા સમયને પણ જાણતો નહોતો.

એકઠા પ્રિયોઓના બાળામાં મુળે મુનેલા તે વિચાર કરવા લાગ્યો કે— “મને આવા ચિંતિત્રા વિતાનાજ ભોગો શાથી પ્રાપ્ત થયા હશે?” આ પ્રમાણે જેવામાં તે વિચાર કરતો હતો, તેવામાં દિવ્ય શરીરવાળો અને દિવ્ય વસ્ત્ર તથા આભરણવટે દેહીપ્રમાણ કોઈ પુરુષ પ્રકટ થઈને એ હાથ જોડીને બોલ્યો કે— “ધન્યા માતાની કુક્ષિરૂપ મરોવરમાં હંસસમાન હું કુમાર! આ પૃથ્વીપર સર્વ લક્ષ્મીના મોટા ઘરસમાન વિપત્તિરહિત મણિપુર નામે મોટું નગર છે. તે નગરમાં પુણ્યશાળી ગુણધર નામે સાર્થપતિ હતો. તે એકઠા ઉદ્યાનમાં વિશંદ નામના મુનિની પાસે ગયો. ત્યાં ગુરૂના મુખથી તેણે દેશનામાં સાંભળ્યું કે— “પ્રાણીના ધનનું હરણ કરવું એ તેને મરણથી પણ અધિક દુઃખદાયક થાય છે, માટે કુશળ પુરુષોએ ઘોરીના આચરણને ત્યાગ કરવો જોઈએ.” આ પ્રમાણે સાંભળીને તે પુણ્યશાળી ગુણધર તે વિદ્યાધરની સત્તામાં તેજ વળતે હર્ષથી અદ્વિત્તાદાનની નિવૃત્તિરૂપ આણુવત અહીં કરી નગરમાં ગયો. એકઠા તે ગુણધર વિશેષ ધન મેળવવાની ઇચ્છાથી ઘણા કરીયાણાં લઈને કોઈ દેશાંતર તરફ ચાલ્યો. પોતાનો દેશ ઉદ્ધવન ક્યો પછી તેનો સાર્થ એક મોટા જંગલમાં પડેલો. તે વખતે તે ગુણધર એક અશ્વપર આરૂઢ થઈને ચાલ્યો. આગળ ચાલતાં તેણે માર્ગમાં પડેલી લક્ષ સુવર્ણના સૂર્યવાળી મણિની માળા જોઈ, પરંતુ તત્સંગતા ભયથી તેના પર દૃષ્ટિ પડુ નાખી નહીં. “પછી શું સાર્થ ઘણો દૂર ગયો, કે જેથી રાખે પણ સંભળાતો નથી” એમ વિચારતા હૃદયમાં ચિંતાનુર થયેલા તેણે અશ્વને આગળ ચલાવ્યો. માર્ગમાં ઘોડાની ખરીથી પેઠાથેલી મૂંઝમાં સુવર્ણથી ભરેલા એક ત્રાંગાના કુંભ (ચર) ને જોઈને તત્સંગતા ભયથી તેના તરફ દૃષ્ટિ પણ ક્યોવગર તે આગળ ચાલ્યો.

કોટક જતાં તેનો અથ્થ આડસા મરણ પામ્યો. તે વખતે પાપથી ભીડ (બીકલ) એવા તેણે વિચાર્યું કે—“હા! આ મારો અથ્થ વધારે ચાલવાથી અચિંત્યો મરણ પામ્યો, તેથી મને ઘણું પાપ લાગ્યું. માટે જો કોઈ આ અથ્થને છુટારે તો તેને હું માફે સર્વ ધન આપું.” એમ વિચારતો તે ઉતાવળથી પગે ચાલવા લાગ્યો. આગળ જતાં તે અત્યંત તૃષાતુર થયો. તેવામાં એક વૃક્ષપર જળાથી ભરેલી દ્રુતિ (મચક) જોઈને “આ દ્રુતિ કોની છે?” એમ વારંવાર ઉચ્ચેથી બોલવા લાગ્યો. ત્યારે તે વૃક્ષની શાખાપર ટાંગેલા પાંજરામાં રહેલો એક પોપટ બોલ્યો કે—“મારા સ્વામી એક વેદ છે. તે આપધિ જોવા માટે દૂર ગયા છે. તમારે જળ પીવું હોય તો ખુશીથી પીઓ. હું તેને કહીશ નહિ.” આ પ્રમાણે પોપટના મુખથી સાંભળીને જે હાથવટે જે દર્ણુ ઢાંકીને તેણે પોપટને કહ્યું કે—“ભલે તુષા મારા પ્રાણ લે, પરંતુ કોઈનું નહીં આપેલું જળ હું પીશ નહીં, કારણ કે અદ્વત્તાદાન એ મહા પાપ છે.” તે સાંભળીને શાખાપરથી પાંજરા સહિત પોપટના રૂપને સંહરીને કોઈક પુરૂષ નીચે ઉતરી તેની સમીપે ઉભો રહી હર્ષથી બોલ્યો કે—“વૈતાડય પર્વતપર વિમુક્તા નામની નગરીમાં હું સૂર્ય નામનો વિદ્યાધર છું. હું એકઠા તારા ગામના ઉપવનમાં વિશદ નામના મુનિ કે જે મેં પિતા છે તેમને વાંદવા આવ્યો હતો. મારી પાસે અસંખ્ય ધન છતાં પણ મને પરધન હરણ કરવામાં મુગ્ધ થતું હતું, તેથી પિતાએ મને ઉદ્દેશીને અર્ચાર્યની દેશના આપી હતી. તે સાંભળીને તેમની પાસે તે અદ્વત્તાદાનની વિરતિ (નિવૃત્તિ) અંગીકાર કરી. તે વખતે મેં હાથ્ય અને વિદ્યમય પામી ચિરકાળ સુધી વિચાર કર્યો કે—“આ વણિકોકો લક્ષ્મીના લેશને માટે પણ દૂર દેશમાં ગય છે, તો શું પુષ્કળ પરદ્રવ્યને જોઈને તે તેનું ગ્રહણ ન કરે એ બનવા યોગ્ય છે? તેથી હું અવશ્ય આ સાર્યવાહની પરીક્ષા કરીશ.” એમ ધારી હું મારે સ્થાને ગયો. અને અદૃશ્ય રીતે તારી ચર્ચા જોતાં આજ મને તારી પરીક્ષા કરવાનો સમય મળ્યો. તેથી હે પુરૂષ રત્ન! રત્નની માળા અને મુવર્ણનો નિધિ પણ મેંજ તને બતાવ્યો હતો. પરંતુ મોટી વસ્તુના લોભથી પણ તું જતાયો નહીં. પછી તારા અથ્થને પણ મેંજ મરેલો દેખાડ્યો, એટલે તું પગે ચાલતાં તૃષાતુર થયો. તે વખતે મેંજ પોપટની પ્રેરણાસહિત રીતળ જળ તને દેખાડ્યું. પ્રાણના રક્ષણરૂપ મોટું કાર્ય છતાં પણ તું નજીવું (તુચ્છ) વસ્તુના લોભથી પણ પરાભવ પામ્યો નહીં, માટે તને ધન્ય છે.” આ પ્રમાણે તે સાર્યપતિને કહીને તે સૂર્ય નામના વિદ્યાધરે પોતાના બેચરોને બોલાવ્યા. જેથી ત્યાંજ અદૃશ્ય રહેલા તેઓ તત્કાળ પ્રગટ થયા. પછી સૂર્યે તેમની પાસે તે રત્નમાળા, નિધિ અને અથ્થ મંગાવીને તે સર્વ તથા બીજું પણ કેટલુંક

દ્રવ્ય તે સાર્થવાદની પાસે મૂક્યું, તથા ધન અને અશ્વસંવિત તે લોકપ્રિય ગુણધરને ક્ષણવારમાં સાર્થવાદના વિરુદ્ધથી પીડાતા સાર્થમાં પહોંચાડ્યો. પછી સાર્થપતિએ “આ ધન કેનું છે?” એમ પૂછ્યું, ત્યારે તે વિદ્યાધર બોલ્યો કે- “કેટલુંક ધન માટે છે, અને કેટલુંક કેનુંકથી લોકો પાસેથી હરણ કરલું છે. જે ચોરી રાજર્ષિ પિતાના ઉપદેશથી પણ મેં મૂકી નહોતી તે આજે તમારું ત્રત જોવાથી મુકી કંઈકું-તબ્બું છું. આ પ્રમાણે તમે મારા ગુરુ થયા તેથી તમારી (ગુરૂની) પૂજા તરીકે આ ધન અર્પણ કરું છું.” એ પ્રમાણે કહેતા વિદ્યાધર પ્રત્યે ગુણધર બોલ્યો કે- “જેનું જેનું જે જે ધન તમે હરણ કર્યું હોય, તેનું તેનું પાપના નાશને માટે તેને પાછું આપો.” આ પ્રમાણે કહેવાથી તે સૂર્ય પોતાના એવકોદ્ધારા તે પ્રમાણે કર્યું. પછી વિદ્યાધરે તેને કહ્યું કે- “આટલું માટે ધન છે, તે તમે ગ્રહણ કરો.” ત્યારે સાર્થપતિએ પોતાનું સર્વ ધન તેની પાસે મૂકીને કહ્યું કે- “તમેજ આ સર્વ ધન અંગીકાર કરો. કેમકે મેં પ્રતિજ્ઞા કરી હતી, કે જે કોઈ મારા અશ્વને છવાડે, તેને હું માટે સર્વ ધન આપીશ. વળી જ્ઞાનને હું યોગ્ય પાત્ર નથી, આ ધન તમારુંજ છે, માટે હું ગ્રહણ કરીશ નહીં.” આ પ્રમાણે બોલતા સાર્થપતિને તે વિદ્યાધરે કહ્યું કે- “હું તમારા ઉપદેશના અનુભૂતિપણને આ ભવમાં તો પામી શકીશ નહીં. વળી મેંજ માયાવંટ કરેલા કાર્યના બદલામાં હું તમારું ધન શી રીતે ગ્રહણ કરું? માટે હે સાર્થપતિ! તમે માટે ધન ગ્રહણ કરતા નથી, અને હું તમારું ધન ગ્રહણ કરતો નથી. તો આ લક્ષ્મીનો કોણ સ્વામી થશે?” ત્યારે તે સાર્થવાદ બોલ્યો કે- “ધર્મજ ત્રણ ભુવનની લક્ષ્મીનો એક સ્વામી છે. કારણકે તે ધર્મ જેને જેને લક્ષ્મી આપે છે, તે લક્ષ્મી તેનીજ આય છે. તેથી આલો, આપણે આગળ જઈએ, અને સર્વત્ર સર્વે દેખાડેલા અને વિચિત્ર સ્વામીરૂપ ધર્મને વિષેજ ધનને: વ્યય કરીને આપણી લક્ષ્મીને સાર્થક કરીએ.” તે સાંભળીને વિદ્યાધરે તેનું વચન હર્ષથી અંગીકાર કર્યું. પછી પુણ્યશાળી તે અનેએ આનંદથી સાત શ્વેત્રમાં પોતાનું ધન વાપર્યું.

હે ક્રાંતિના સમુદ્રવાળા લક્ષ્મીપુંજ! તે ગુણધર ધર્મકૃત્યોવડે સુખેથી આયુષ્યને પૂર્ણ કરી પુણ્યના સમુદ્રરૂપ તું થયો છે. અને તે ગુણધરની શિક્ષાથી (ઉપદેશથી) સૂર્ય વિદ્યાધર પણ ચોરીનો ત્યાગ કરી ધનને: પુણ્ય માર્ગે વ્યય કરી આયુષ્ય પૂર્ણ કરીને પુણ્યને અનુસારે વ્યતરનો સ્વામી થયો છે તે હું જ છું. તારા ભાગ્યવટે દેવશક્તિથી પ્રેરાયેલા મેં તને જર્મથીજ આરંભીને તત્કાળ સમય સમયને ઉચિત એવા હિતકર પદાર્થો પૂરા પાડ્યા છે.” આ પ્રમાણે તે વ્યતર-રાજની વાણી સાંભળતાંજ હર્ષનાં સ્થાનરૂપ લક્ષ્મીપુંજ મૂર્છાગત થયો. પછી અમૃત ગર્ભ અતિસ્મરણ પામ્યો. તે લક્ષ્મીપુંજે ભગવાન વિશુદ્ધ ધર્મનું મારા

મેવાડ મારવાડનાં કેટલાંક તીર્થસ્થાનો.

૯૯

ધન ઠરી, અન્યુત દેવલોકમાં દેવપાત્રું પામી, ત્યાંથી પ્રસન્ન મનુષ્યપાત્રું પામી મોક્ષલક્ષ્મીનો આશ્રય થયો.

આ પ્રમાણે સર્વ લક્ષ્મીને પ્રાપ્ત કરનાર લક્ષ્મીપુજનું દૃષ્ટાંત સાંભળીને ઉત્તમ મનુષ્યોએ સર્વદા અર્ચાર્થવ્રતવાળા થયું.

। इत्यदत्तादानविचारे लक्ष्मीपुञ्जकथा ।

મેવાડ મારવાડનાં કેટલાંક તીર્થસ્થાનો.

(લખનાર-મૌલિક.)

રતલામ.

મુંબઈથી ઉપરેલી પાંચમ એકસપ્રેસ રતલામ સવારે દશ વાગે પહોંચે છે. રતલામ શહેર બહુ ઉંચાગીચને વિશાળ છે. ત્યાં અનેક પ્રકારના વ્યવસાયો ચાલે છે. તેમાં અડીણ અને પીતળના કામોનો ઉદ્યોગ વિશેષ ભાગ ભજવે છે. કોઈપણ ક્ષતામાં પ્રવેશ કરતાં કંસારાની દુકાનોનો ધમધમાટ મનપર અસર ક્યોવગર રહેશે નહિ. અહીં બાર જિનપ્રાસાદ છે. તે સર્વ સુશોભિત અને સારા છે. સર્વથી વધારે આનંદ ઉપજવનાર મંદિર આંદમલપટવાનું છે. તે નગરની બહાર એક સુંદર ફળકુલના બગીચાની મધ્યમાં આવેલું છે અને તેનું સ્થાન એવી સુંદર રીતે આવેલું છે કે એ મંદિરમાં જતાં અને ખેસતાં બહુ આનંદ થાય છે. મૂળનાયકજી શ્રી શાંતિનાથજીના ગિળ પાણુ બહુ આહ્વાદ ઉપજાવે તેવા છે. રતલામની બાણુમાં ત્રણ માઈલ દૂર એક ખિંબડોદ નામનું ગામ છે, તે એક તીર્થસ્થાન છે. ગાડીમાં ખેસી ત્યાં જઈ શકાય છે અને ટપાચો પાણુ જાય છે. એના વિશાળ રસ્તાપર બહુ ચિત્તાકર્ષક પવન લહરી આવે છે. ગામને પાદર પદમાવતીનો એટકો છે. નજીકમાં જગત્થાન છે અને ત્યાં નાની ધર્મશાળા પણ છે; દેરાસર નાણુક, રમણીય અને શાંત જગો ઉપર આવેલું છે. મુળનાયકજી આદીશ્વરભગવાન છે. એ મૂર્તિ બહુ ભવ્ય અને કાળા રંગની હોઈ ગોધાના શ્રી નવખંડા પાર્શ્વનાથને બહુ મળતી આવે છે. જેણે અવકાશ મેળવી આવા સ્થાનનો લાભ લેવા ભાવના કરી હોય તેણે ત્યાં જઈ થોડો વખત શાંત ચિત્તથી બેસવા લાયક છે. પોતાની યોગ્યતા અથવા અધિકાર પ્રમાણે પ્રભુ ગુણગાન અથવા યોગાબ્યાસ કરતાં મનમાં એવા પ્રકારની શાંતિનો અનુભવ એ સ્થાનપર થાય છે કે જેનો ખ્યાલ ધમાધમની પ્રવૃત્તિમાં આવેલો મુશકેલ છે. કોઈ પણ પ્રકારની જંગળથી મુક્ત રહેવાનું ત્યાં સ્વભાવિક રીતે મન થઈ આવે છે અને સર્વ

પ્રદેશ એટલો શાંત અને ભવ્ય છે કે પ્રભાતમાં ત્યારે ત્યાં પહોંચી જવાય છે ત્યારે મનમાં જે આનંદનો ઉદ્ભવ થાય છે તે શયદામાં લાખી શકાય તેમ નથી. પ્રભુ ગુણસ્તવતામાટે અને ભક્તિમાટે ત્યાં સાધનો તૈયાર રહે છે અને વિશેષ સામગ્રી આપણી પાસે હોય તો તેથી અનેક પ્રકારે ભક્તિમાં લીન થવાનું અને છે. ભક્તિરસ દરમ્યાન કોઈ પણ પ્રકારનો વિશ્લેષ થવાનો સંભવ નથી. ત્યાં જનવસ્તી બહુ અદ્ય છે અને પ્રદેશ બહુ રમણીય છે. જંગલની વચ્ચે ઘોડા વિશીર્ણ કુંપલાઓની ગાળુમાં આ શાંત પવિત્ર સ્થાન તીર્થયાત્રાનું સ્થળ છે. એનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત કરી અને નેટલો આત્મિક લાભ મેળવવો. બીજાં આવાં શાંત સ્થળો યાત્રા દરમ્યાન બહુ ભેટ્યાં અને તેનું વર્ણન હવે પછી આવશે. પરંતુ દરેક સ્થાનપર સામાન્ય રીતે યાત્રાળુઓ તરફથી કોઈ કોઈ પ્રકારની ધમાધમ થાય છે તે પણ અહીં જોવામાં આવી નહિ. ચિત્તને સ્થિરતા કરનાર આ ગિળ-ટોદ તીર્થપર દરેક સ્વલામ જતાંરે અવશ્ય જવું અને સ્થીરતા રાખી ત્યાં જો ચાર કલાક ચેતનહીન સંભારવા. તેને ભક્તિમાં જોડવા અને તેની વર્તમાન, ભૂત અને ભાવી અવસ્થાનું ચિતવન કરવું. ગિળટોદ અને સ્વલામની વચ્ચે એક નાનું ગામ આવે છે ત્યાં પણ એક સુંદર જિનપ્રાસાદ છે. તેનું ફાલ તો જિણોદ્ધારનું કામ આવે છે પણ પ્રાસાદ અને તેમાં ગિરાજિત પ્રતિમા સુંદર છે. સ્વલામની બીજી બાજુએ એક કુરમહી નામનું ગામ છે. તે લગભગ જો માર્ગસ દૂર છે. રસ્તો જરા વિકટ છે પણ ત્યાં ગાડા અને ઘોડાગાડી જઈ શકે છે. ત્યાં એક સાથે જોવડો પ્રાસાદ છે. વસ્તી ખીલકુલ નથી, જગો શાંત છે અને અવશ્ય એક વખત ભેટવા યોગ્ય છે. ત્યાં પણ મૂળનાયકજી શ્રી આદીશ્વર ભગવાન છે. પ્રભાતતા શીતળ સમયે ત્યાં જતાં રસ્તામાં સૂર્યોદય થતાં જે અકોટિક ભવ્ય દેખાવ નજરે પડે છે તે હૃદયપર અસર કરનાર નીવડે છે. આ સ્થાનમાં જઈ પ્રભુગુણ ચિતવન કરવાથી યાત્રાપ્રસંગેના મોટા લાભ જરૂર પ્રાપ્ત થાય તેમ છે. સ્વલામ અને તેની આજુબાજુનાં આ બન્ને સ્થાનો જરૂર ભેટવા યોગ્ય છે. પ્રાપ્ત કરીને ગિળટોદ તીર્થથી મનપર ન ભુંસાય તેવી છાપ પડે છે.

મક્ષીજી.

સ્વલામથી નાગરાને રસ્તે મુખ્ય લાઈનમાં થઈને ઉજ્જવન (અવંતી) જવાય છે અને ત્યાંથી શ્રીમક્ષી પાર્શ્વનાથ જવાય છે. મક્ષી પાર્શ્વનાથ ત્રી-ધાજ આડ્યા જવું. કારણ કે ત્યાંની ગાડીઓ ઓછી છે તેથી પાછા ફરતી વખતે ઉજ્જવન રોડાવું વધારે હીક પડે છે. મક્ષી પાર્શ્વનાથ સ્ટેશનથી તીર્થ પાણી માર્ગસ દૂર છે. સડકનો રસ્તો છે અને યાત્રાળુ માટે સ્ટેશનપર ગાડી વિગેરેની સગવડ પ્રદાતા તરફથી રહે છે. ધર્મશાળા પણ સુંદર છે અને સ્ટેશનપર

પણુ દ્રેત પકડવાની સગવડ ખાતર રહેલું પડે તો ચારે ઘોરરી સાથે એક ધર્મ-
શાળા છે અને પાણી વિગેરેની સગવડ છે. મક્કી પાર્શ્વનાથનું ચૈત્ય સુંદર છે.
અને પ્રતિમાજી બહુ પુરાણા, વેળુના બનાવેલા અને દેખાવમાં વૃદ્ધ હોય તેવા
લાગે છે. એક હકીકત આઢી દર્શન કરતાંજ ખાસ ધ્યાન ખેંચે છે; અને તે એ
છે કે પ્રતિમાજી ગભીરામાં વચ્ચે નથી, પણ મુખ્યદ્વારની ડાબી બાજુએ-ગર્ભદ્વા-
રની એક બાજુએ છે. એના અંગધમાં ઘણી દંતકથાઓ છે અને તે ત્યાંના
પૂજારી પાસે સાંભળવાલાયક છે. સંજ્ઞેપમાં વાત એ છે કે મક્કી ગામમાં તો
પ્રથમ ખેતસેજ હતાં અને તે મોટી નિર્જન અટવીમાં આવી રહેલું હતું. તેનાથી
દૂર ત્રણ ગાઉ છે એક આમોદ નામનું ગામ જે હાલ પણ દેખાત છે, ત્યાંના
જગીરદારને લાલ ઘોડાપર બેસી અધિષ્ઠાયકે પાર્શ્વનાથના ગિળને એક ડુવામાંથી બહાર
કાઢવાનું અને ત્યાં સર્વ પ્રકારની પવિત્રતા જાળવવાનું સ્વાખ આપ્યું; અને તે
પ્રમાણે પ્રયોગ કરી બહાર કાઢતાં કોઈ અરુપસ્થાવરના પુરૂષની પ્રભુપર છાયા પડતાં તે
ત્યાંજ સ્થિર થઈ ગયા; અને પ્રથમ ઘણાં વરસ સુધી પીરતરીકે, પછી ભેરવ તરીકે, અને
છેવટે શ્રી પાર્શ્વનાથ તરીકે પૂજાયા. તેઓ જ્યારે જ્યારે પોતાના ભક્તને દર્શન દેતા
ત્યારે કાળા ઘોડા ઉપર સવારી કરતા અને બહુ સામ્ય મૂર્તિ હોય તેવા દેખાતા.
જે ઓશવાસ લાઇએઓ જ્યારે મંદિર બંધાવવા નિર્ણય કર્યો ત્યારે તેમને ભગ-
વાને સ્વાખ આપ્યું હતું અને મંદિર તેમની આસપાસજ તૈયાર કર્યું હતું. ડુવા-
માંથી નીકળી જે જગેએ તેઓ સ્થિર થયા હતા ત્યાંજ હાલ છે અને પછી
પ્રતિષ્ઠા વળને તેઓને મધ્ય ભાગમાં લાવવા બહુ પ્રયત્ન કર્યો, પણ સર્વ વ્યર્થ
ગયો. પ્રતિમાજી પોતાના સ્થાનપરથી ખસ્યા નહિ. આ પ્રમાણે સંજ્ઞેપમાં ત્યાં
દંતકથા ચાલે છે. એમાં પીરતરીકે તેઓ પૂજાયા વિગેરે વાતમાં સત્ય કેટલું
છે, તે કહી શકાય તેવું નથી, પરંતુ અધિષ્ઠાયક દેવતાઓ જાગતા છે એમ તો
હાલ ત્યાં રહેનારા માણસો પણ અનુભવે છે. તેઓ કહે છે કે રાત્રિએ મંદિર
મંગલિક કંઠો પછી અતિ સુંદર ગાન કવચિત્ કવચિત્ સાંભળવામાં આવે છે.
જે બાજુ એ પ્રતિમા છે. તે પણ પ્રાચીન અને સુંદર છે અને બહાર માણિભદ્ર
છે તે તદ્દન નવીન આકૃતિના અને ભવ્ય છે. તેમના જેવા માણિભદ્ર કોઈ પણ
જગ્યાએ જોવામાં આવ્યા નથી.

ખિંગરોદની પેઠે આ સ્થાન પણ બહુ રમણીય છે અને ત્યાં કોઈ પ્રકારની
ધર્મધર્મ જોવામાં આવતી નથી. ધર્મશાળાની બાજુમાં તળાવ છે અને ત્યાં પ્રભાત
અથવા સાયંકાળે સૂર્યના ઉદય અથવા અસ્ત વળતે જે ભવ્ય દેખાવ નજરે પડે
છે તે જરૂર જોવાલાયક છે. દેરાસરમાં શાંતિથી બેસી પ્રભુ શુભગાનમાં લય
પદ જતાં મનમાં અવર્ણનીય આનંદ થાય છે.

અહીં મનને અતિ ખેદ કરે એવી એક બાબત જોવામાં આવી. તે એ કે કોઈ કારણથી દિગંબર સંપ્રદાયવાળા બંધુઓએ આ તીર્થ પર પોતાનો હક સ્થાપન કરવાના ઇરાદાથી ગ્વાડીયર સ્ટેટને અરજી કરી પૂજા કરવા માટે સવારના બે કલાકનો હક મેળવ્યો છે. આ બાબત પુરાવાને અંગે કાયદાની દૃષ્ટિથી ટેટલી ગેરવ્યાજબી યા વ્યાજબી થઈ છે તે પર હાલ વિચેચન કરવાનું અસ્થાને છે, પરંતુ પ્રસ્તુત હકીકત એ છે કે તેઓ એ હકનો જે રીતે ઉપયોગ કરે છે તે કોઈ પણ શ્વેત નાંબર સંપ્રદાયવાળાને અશ્વપાત કરાવે તેવો છે. તેઓનો વખત શરૂ થતાં પ્રભુત્વ ભાળ ઉપરથી ચક્ર કાઢી લે છે અને પાછો તેઓનો વખત પૂર્ણ થતાં તેને ચઢાવવામાં આવે છે. આવું દરરોજ કરવું પડે છે તેથી બહુ આશાતના થાય છે, અને સુસ્ત મનુષ્યોને તેથી એટલો ખેદ થાય છે કે તેઓની આંખમાંથી અશ્રુ ધારા ચાલતી જોવામાં તથા સાંભળવામાં આવી છે. આ મહાન આશાતનાનું કારણ તો કોઈ પણ પ્રકારે અટકાવવા યત્ન થવાની ખાસ જરૂર છે.

ઉક્ત હકીકત બાદ કરતાં આ તીર્થ પરમ પવિત્ર છે, જરૂર ભેટવાલાય છે અને સ્થિરતાપ્રમાણે જો ત્યાં થોડો વખત રહી શકાય તો બહુ આત્મિક લાભ ઠરનાર છે. શ્વેતનાંબર સંપ્રદાયવાળાએ કીલ ન હુખાય તેટલા માટે મંદિરમાં આઠ વાગ્યા સુધી જલુજ નહિ. દિગંબર સંપ્રદાયવાળામાટે તો બીજું ચેલ છે. તેમજ દિગંબર યાત્રાળુઓ બહુજ થોડા આવે છે, છતાં પૂજારી બે કલાક બેસી રહી ઉપર પ્રમાણે ચક્ર ગાદિક કાઢી લઈ તેઓનો હક જળવ રાખે છે. આ સંબંધમાં બંને પક્ષના વિચક્ષણ શાંત આગેવાનો એકઠા થઈ કાંઈ નિર્ણય ઉપર આવે તો આશાતના જરૂર દૂર થઈ શકે. પ્રહુ ગુણસ્તવનના સાધનદ્વારા ભક્તિમાર્ગનો વિશિષ્ટ યોગ સાધતા અને બન શકે તેટલો યોગમાર્ગમાં પ્રવેશ કરવા અધિકારી થતા જ્યારે મનમ પ્રત્યાઘાત થાય છે ત્યારે ધ્યાનધારા તૂટી જાય છે અને વિશિષ્ટ માર્ગ કંદેલા કષાયો પણ કષાયોજ છે, તેથી તેઓ અને આ જીવને આવા પવિત્ર સ્થાનને અવલંબીને થતી પ્રગતિ જરૂર અટકાવે છે. બંને સંપ્રદાયના હક માણુઓ એકઠાં થઈ આવી સ્થિતિનો જરૂર અંત લાવવા બનતો પ્રયાસ કરે એટલી વાત પ્રસંગે લખવી અગત્યની લાગી છે.

જમીનની સપાટી પર આવી રહેલા આ તીર્થનાં શ્વેત શિખરો સ્ટેશનને આવતાં જ્યારે દૃષ્ટિએ દેખાય છે ત્યારથી જ મનમાં અસૌકીક ભાવ ઉત્પન્ન થાય છે. મંદિરની જગ્યા અને પ્રતિમાજીની ભવ્યતા એટલી આકર્ષણ કરનારી છે કે તે સ્થાન પર જરૂર વધારે વખત રહેવાની ઇચ્છા થઈ આવે છે. ઉક્ત આશાતના

સંગથી હકીકત બાદ કરતાં પ્રદેશની સમસ્યાઓ અને સાધારણ સગવડો મનને બહુ આનંદ આપનાર નીવડે છે. આવાં પવિત્ર સ્થાનોમાં જવાના પ્રસંગો બહુ થોડા અને છે, તેથી જ્યારે ત્યાં જવાનું થાય ત્યારે ઉતાવળ ન કરતાં શાંતિથી થોડો વખત એવા સ્થાન પર રહેવું અને સ્થાને પણ ખાવા પીવાની ખટપટમાં કે અન્ય સ્થળ સગવડોની વ્યવસ્થામાં વિશેષ સમય ન કાઢતાં શાંતિથી ખુદ પરમાત્માની સાથે ધ્યાન ધારણ લગાવવી, પ્રભુગુણ સ્તવના કરવી અને ખીજ જે કોઈ રીતે પોતાની જાતને-સ્વને આળખાય-ચિંતાય-વિચારાય એવી ઘટના કરવી.

અવંતિ. (ઉજ્જન)

મક્ષીજી પછી ઉજ્જન જવું વધારે અનુકૂળ છે. ઉજ્જનમાં અવંતી પાર્શ્વનાથના મંદિર પાસે મોટી વિશાળ ધર્મશાળા છે. તે ક્ષિપ્રા (વેત્રવતી) નદીના કાંઠા પર આવેલી છે. જે નદીનું વર્ણન બાણભટ્ટ કાદંબરીની શરૂઆતમાં કર્યું છે અને જે નદીથી વિંટાયલી હરદ્વિની નગરીના વર્ણન માટે તેણે પૃષ્ઠો ભર્યાં છે, તેના પ્રસંગ પડતાં (તે શહેરમાં આવતાં) મનમાં એવા પ્રશ્નનો આનંદ ઉત્પન્ન થાય છે કે જે કલ્પમયી વર્ણવી શકાય તેમ નથી. ચિત્તમાં એવી ભાવના થાય છે કે આપણે પૂર્વના મહાન પુરોહિત અને મહાત્માઓ જે નગરીમાં વસી ગયા હતા, જ્યાં ચિક્ષમાદિત્ય જેવા રાજા થયા હતા, જ્યાં સિદ્ધસેન દિવાકર જેવા ધર્મોપદેશ, ત્યાંના અદ્ભુત અવગાહન કરનાર, ભગવતી દેવી સંસ્કૃત ભાષાના પદ પૂનરી શરૂ થયા હતા, જ્યાં કવિપરંપરાને એકું બવરાવનાર બાણભટ્ટ જેવા વિશિષ્ટ લેખકો થયા હતા, તે નગરીમાં પગ મૂકતાં જાણે પૂર્વ પુરોહિતી મહત્વતા આપણા હૃદય પર દૃઢ અસર કરે છે. અને તે આપણને એવી વિચાર પરંપરામાં મૂકી દે છે કે તે વખતે જે આનંદ ચિત્ત અનુભવે છે અને તેઓના વિરહથી કાંઈક ક્ષિણ-નિસ્તેજ પડેલી અવંતી નગરીને જોતાં મનમાં સહજ જે વૃક્ષાંતિ થાય છે તે સહજ અસ્વાસ્થીજ સમજી શકે તેમ છે. શહેરની મધ્યમાં પણ એક ધર્મશાળા છે અને એક મોટી ધર્મશાળા તૈયાર થાય છે, પરંતુ અનેક કારણોથી મનમાં અવંતી પાર્શ્વનાથની ધર્મશાળામાં જઈ જે અપૂર્વ હકીકત સેંકડો વસ્ત્ર પહેલાં બની હતી તેની બાબુમાં રહેવાની જ ઇચ્છા થાય છે. તે ઉપરાંત બાબુમાં આવેલી અતિ વિસ્તીર્ણ ક્ષિપ્રા નદી અને તેના કાંઠા પર આવેલાં સેંકડો નાનાં મોટાં દેવસ્થાનો આંખને રમ્ય દેખાવ પૂરો પાડે છે, અને કેટલીક સગવડો પણ આપે છે.

ઉજ્જન શહેરમાં થોડા દેરાસર છે. તેને સવારમાં ભેટી આવવા. અવંતી પાર્શ્વનાથના સુંદર પ્રતિમાજી અને જિનાલયનો તો જ્યારે જ્યારે હજી પણ ખાસ આવે છે ત્યારે ત્યારે હુદયમાં આનંદ અને નયનમાં હાસ્ય આવે છે, મંદિરની

જીવનના અંગત વર્ણન

નજીક જતાં શિવસિંગને દેખાવ બહારના ભાગમાં છે, જે સિદ્ધસેન દિવાકરે કચ્છાણ મંદિર સ્તોત્ર બતાવી અંતરંગ ભૂભાગમાંથી કાઢેલ શ્રી પાર્શ્વનાથના ચમત્કારી ગિળ સંગ્રહી આણતી દંતકથાને સૂચવે છે. મંદિરનો ભાગ ભોંયરામાં નીચે છે. તેની ફરતી ઘણી વિશાળ ભીંતો કરી લેવામાં આવી છે. લગભગ દશ કે અગિયાર પગથીઆં ઉંચી જ્યારે ઘણી બાજુ વળી શ્રીપાર્શ્વનાથની ભવ્ય મૂર્તિનાં દર્શન થાય છે અને તેમને એક સિંહાસન પર સ્થિત થયેલા જોવામાં આવે છે. ત્યારે મનમાં બહુ હર્ષ થાય છે. આ અદ્ભુત પ્રતિમાજી વર્ણુ શ્યામ છે અને ગિળની મુખાકૃતિ યોવનવય જેવી તેમજ મહા ગંભીર છે. મંદીરનું સ્વરૂપ વૃદ્ધ લાગે છે, ત્યારે આ જિનગિળનું સ્વરૂપ યોવનવાળું લાગે છે. ગળને તીર્થના અધિષ્ઠિત પ્રતિમાજીઓ હૃદય પર જુદી જુદી સુંદર અસર અને લાગણી ઉત્પન્ન કરે છે. એક વેદી પર શ્રીપાર્શ્વનાથ અને બે બાજુમાં બે શ્યામ વર્ણનાં ગિળો ગિરાજિત થયેલાં છે અને ભયના વખતમાં મુગ પ્રમુત્તે શોધી પણ ન શકાય તેવી રીતે ગોઠવણ સખી બહારના ભાગમાં ચિંતામણિ પાર્શ્વનાથના ગિળનું એક નાનું દેરાસર કરી સખયું છે. ભયના વખતમાં તે દ્વારને સ્થાને ભીંત ચણી લેવામાં આવતી હશે એમ જાણાય છે.

આ મુખ્ય દેરાસરની અથવા જિનગિળ સંગ્રહીની દંતકથા લખવાની આવશ્યકતા નથી, કારણ તે સુપ્રસિદ્ધ છે. ચિકમાદિત્યના વખતમાં શ્રીસિદ્ધસેન દિવાકરે કચ્છાણ મંદિર સ્તોત્રના પડત સાથે આ પ્રતિમાજીને જમીનમાંથી પ્રાર્થનાસહિત બહાર કાઢ્યા, ત્યારે ધર્મને વિજય હાંકે ગયો હતો, અને અત્યારે પણ સુંદર આંગી રચી જ્યારે પ્રભુશુભ ગાન કરતા કચ્છાણ મંદિર સ્તોત્રનો ત્યાં પાઠ કરીએ છીએ, ત્યારે ચેતનજી કાંઈ ઉદાત્ત અવસ્થાનો અનુભવ કરે છે. કોળાહળ વગરનું નગર, નદીના કાંઠાનો પ્રદેશ, સુરમ્ય ધર્મશાળા, અતિ શાંત સ્થળ, જમીનના ગર્ભ ભાગમાં ભોંયડું અને તેની સાથે જવલંત દીપકનો પ્રકાશ એટલો શાંતિપ્રદ નીવડે છે કે સદ્ભાવ સામગ્રીવાળાએ અને મુમુક્ષુએ જરૂર આ સ્થાનની એક વખત ભેટ લેવા યોગ્ય છે. એ સ્થાનની પવિત્રતા, વિશિષ્ટતા અને મહત્વતા એટલી બધી છે કે જ્યાંસુધી તેનો અનુભવ ન થાય ત્યાં સુધી ઉપરના લખાણમાં કાંઈક અતિશયોક્તિ જેવું લાગે તેમ છે. પૂર્વે અનેક મહાત્માઓ ત્યાં આવી ગયા છે. જ્યાં હરિભદ્ર સૂરી, હેમચંદ્રાચાર્ય, યશો-વિજયજી જેવા જૈન અત્રેતગતા પ્રકાશિત તારાઓ નિજ શ્રેયાર્થ આવી ગયા હોય તેવા સ્થાનનો સ્પર્શ કરવાનું ભાગ્ય પ્રગટે તો તે પણ એક મોટો હક (Privilege) પ્રાપ્ત થયો હોય અથવા જાણે આપણને એક અલસ્ય લાલ મળ્યો હોય એવી વિશિષ્ટ દશા ચેતનજી સાથે રીતે ગાનુમયે છે.

અવંતી પાર્શ્વનાથનું મંદીર એક તીર્થ સ્થાન છે. જિનાલયની બાંધણી પૂર્વ કાળની બચવસત સ્થિતિને સૂચવે છે. સ્થળ શાંત છે, પ્રદેશ રમ્ય છે અને સગવડ સારી છે. આ પવિત્ર સ્થાનમાં પણ થોડા દિવસ રહેવા યોગ્ય છે. ત્યાંથી નાની ગાડીમાં ફત્તીઆબાદ થઈને ઇંદોર જઈ શકાય છે.

ઇંદોર.

આ હોલકરની રાજ્યધાનીનું શહેર છે. વસ્તી ઘણી માટી છે. સ્ટેશનની એક બાજુ કે'પ છે અને બીજી બાજુ ઇંદોર શહેર છે. જાહેર સરાઈ (ધર્મશાળા) ની પણ અહીં સગવડ છે. જેનોને માટે ખાસ ધર્મશાળા નથી. શહેરમાં વ્યાપાર ઘણો વધારે છે અને લોકોની અવર જવર પણ પુષ્કળ છે. વિચિત્ર પ્રકારના વ્યાપારીઓની દુકાનો હારબાંધ આવેલી છે. જોઈતી વસ્તુ અહીં મળી શકે તેમ છે. આ સ્થાન ખાસ યાત્રાનું નથી. પણ યાત્રાના સ્થાનની નજીક આવેલું હોવાથી લગભગ ઘણાખરા યાત્રાળુઓ આ માટું શહેર ભેટવા આવે છે. ત્યાં શરાફ (શરાફ ખત્ર) ની નજીક ચાર જિનાલયો છે, શહેર સુંદર છે તે પ્રમાણે તો દેરાસરો નથી, પણ સાધારણ રીતે સર્વ ઇત્યો સારાં છે. શહેરમાં જઈ પૂજન કરવા માટે જરૂર ઇચ્છા રાખવી, સ્નાન પૂજનની સગવડ પ્રત્યેક દેરાસરમાં રાખવામાં આવી છે. આવા પ્રવૃત્તિવાળા શહેરમાં જઈને કેટલીક વાર યાત્રાળુ પૂજન કરતા નથી એમ થવું ન જોઈએ. ગમે તેવી જગ્યાએ યાત્રા દરમ્યાન જવાનું બને તો પણ જે હેતુથી યાત્રા કરવામાં આવે છે તે હેતુ ભૂલાવો ન જ જોઈએ.

કોઈકવાર એમ બને છે કે મોટા શહેરમાં જતાં યાત્રાનો હેતુ વિસરી જઈ વસ્તુઓની ખરીદી, લોજનની ખટપટ અને આકર્ષક આલયોના જોવામાં પડી જવાય છે. મોટા શહેરો જોવા નહિ એમ કહેવાનો આશય નથી, પરંતુ યાત્રા કરવા આવ્યા છીએ એ વાત પ્રત્યેક ક્ષણે દરેક કામ કરતાં ચિત્તમાંથી ખસવી ન જોઈએ. તેને પ્રથમ સ્થાન મળવું જોઈએ.

ઇંદોર શહેરમાં ખાસ કરીને અફીણનો વેપાર બહુ મોટા પાયા ઉપર ચાલે છે. તે ઉપરાંત હાણા વિગેરેનો વ્યાપાર પણ ઠીક છે. અહીંથી ફત્તીઆબાદને રસ્તે પાછા ફરી સીધા સ્તલામ અવાય છે. ફરીવાર ઉજ્જન અને નાગડાને રસ્તે ચક્રર દેવું પડતું નથી. સ્તલામ રોકાવાની જરૂર નથી, માત્ર ત્યાં કાંઈ સામાન સગવડ ખાતર મૂક્યો હોય તો તે સાથે લઈ લેવો. અહીંથી સીધા ચિત્તોડ જવાય છે. રેલવેના ટાઈમની વિગતના બહુ રહે છે, છતાં બની શકે તો ચિત્તોડગઢ જરૂર જાય લાયક છે. રાણા પ્રતાપની જયસંત બહાદુરીનું એ સ્થાન મેવાડની જાહો-

૬૬

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જલાલીના પૂર્વકાળને સ્મરણ કરાવતું હૃદયપર એક એવા પ્રકારની અસર કરે છે કે તોણે ભારતવર્ષ અખંડ વીર્યવાન છે, તેથી તે માયાળુ સરકારના હાથ નીચે વળી પાછી ગયેલી સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરી શકશે. એના વિષમ હુર્ગના દૂરથી દર્શન થતાં તે અભેદ્ય કિસ્સો રજપૂતોની રણવીરતાના ઈતિહાસ જોવો લાગે છે. વળતના સંકેતોને લીધે અમારાથી ચિત્તાવગતની ભેદ થઈ શકી નહિ, તે માટે મનમાં પ્લાવિ થાય છે. ચિત્તાવગતને કોશને ત્યાં જવા માટે ગાંધી તથા ટાંગાની સગવડ રહે છે. એક દિવસ તે માટે જુદો કાલવામાં આવે તોજ ત્યાં જવાનું બની શકે તેમ છે; અને જે કોડોને ઇતિહાસનું જ્ઞાન હોય, પુરાણી આર્યાવર્તની સ્થિતિનો ખ્યાલ કરવા માટે નજરે જોવાનો શોખ હોય તેનેજ એ સ્થાન આનંદ આપે તેવું છે અને સાથે ખેદ પણ કરાવે તેવું છે. અનભ્યાસી માણસને તો જિર્ણ કિસ્સાના ખંડો અને ભાગ્યા તુટા ઘસેલી આવળી જોતાં એક ઉજ્જવ ગામની યાત્રા કરવા જેવું લાગે તેમ છે. કિસ્સાની રચના અને લગ-લગ સાત પ્રકાર એવી રીતે આવી રહેલા છે કે રજપૂતોના બચાવના બાંધકા-મોનો તે બરાબર ખ્યાલ આપે છે એમ દૂરથી પણ દેખાય છે, અને ત્યાં જઈ આવનારા પણ તેમ કહે છે.

અપૂર્ણ.

શ્રી જૈન શ્વેતાંબર કૉન્ફરન્સની સુકૃત ભંડાર ફંડ કમીટી તરફથી

શ્રી હિંદુસ્તાનના સકળ જૈન સંઘને અપીલ.

નીચે મુજબ પત્ર દરેક ગામના આગેવાન ગૃહસ્થ ઉપર મોકલવામાં આવેલ છે. જે ગામના આગેવાન ગૃહસ્થને પત્ર ન મળ્યો હોય તોણે આ લેખ વાંચી તદનુસાર અમલ કરવા તેમને વિનંતિ કરવામાં આવે છે.

જયજિનેન્દ્ર સાથે લગવાનું જે ચાલુ વર્ષના ફેબ્રુઆરી માસની તા. ૧૬-૨૦-૨૧ મીના દિવસોમાં સુલતાન (પંજાબ) ખાતે મળેલી આપણી કૉન્ફરન્સના આડમા અધિવેશન વળતે પસાર થયેલા ૧૭ ડરાવોની નકલ આ સાથે આપને મોકલી છે તે ડરાવોનો અમલ કરવો એ દરેક જૈન શ્વેતાંબર ભૂતિપૂજક જૈન બંધુની દરજ છે. તે ડરાવો પૈકી શ્રી સુકૃત ભંડાર ફંડના દશમા ડરાવ ઉપર ખાસ ધ્યાન આપી આપના ગામમાંથી શ્રી સુકૃત ભંડાર ફંડની રકમ વસુલ કરી નવીનથી મોકલાવી આપવા આપને વિનંતિ કરવામાં આવે છે.

શ્રી સુકૃત ભંડાર ફંડમાં રૂપાંતર.

૮૭

સદરહુ ફંડમાં ભરેલી રકમનો ઘણો સફળપ્રયોગ થાય છે. આપણી ઉત્પત્તિનો મૂળ ખાચો જે વિદ્યા (કેળવણી-જ્ઞાન) નેમાં તથા કોન્ફરન્સ નિભાવ ફંડમાં આ રકમ વપરાતી હોવાથી નાની જેવી રકમથી લાખો રૂપીઆના વ્યયનું પુરુષ પ્રાપ્ત કરવાનો આ સમય છે. તો અને આશા રાખીએ છીએ કે આપ સહુએ તરફથી આ ફંડમાં ઘણી સારી રકમ આવશે. ફંડની રકમ અહીં આ વ્યાથી છાપાઓ દ્વારા (કોન્ફરન્સ હેરલ્ડ, જૈન, હીંદી જૈન, મુંબઈ સમાચાર, સાંજવર્તમાન આદિ પેપરમાં) પ્રગટ કરવામાં આવશે. તે વાંચી બીજા માને વાળા તેનો દાખલો લેશે અને ફંડ મોકલાવશે, તેનો યશ પણ આપનેજ મળશે. પુના કોન્ફરન્સ વખતે થયેલ સુકૃત ભંડાર ફંડની સવિસ્તર યોજનાની નકલ પણ સાથે મોકલીએ છીએ તે વાંચી વાકેફગાર થશો. વળતો જવાબ તુરત લખશો. એજ વિનંતિ. તા. સદર.

સી. સંઘનો સેવક,

મોહનલાલ હેમચંદ

ઓનરરી સેક્રેટરી

શ્રી સુકૃત ભંડાર ફંડ કમીટી.

તા ૬—પત્ર વ્યવહાર અમારા નામથી કર્યો તથા મનીઓર્ડર જૈન ધ્વજ-તાંબર કોન્ફરન્સ ઓફીસ, પાંચધુનીને શીરનામે મોકલવો.

મુલતાન કોન્ફરન્સ વખતે થયેલા ૧૭ હરાવો અગાઉ આ પત્રમાં પ્રસિદ્ધ થઈ ગયા છે જેથી આ પ્રસંગે શ્રી સુકૃત ભંડાર ફંડનો દશમો હરાવ જે અતિ ઉપયોગી અને કોમના દિલમાં વૃદ્ધિ કરનાર હોવાથી તેના ઉપર દરેક જૈન બંધુનું ધ્યાન ખેંચવા અત્રે ફરીથી પ્રગટ કરવામાં આવે છે.

દશમ પ્રસ્તાવ.

(સુકૃત ભંડાર ફંડ)

કોન્ફરન્સકી તરફસે જે શિક્ષા પ્રચાર આદિ કાર્ય ઉડાયે ગયે હે, ઉનકે સિયે પ્રત્યેક વિવાહિત, અવિવાહિત સ્ત્રી પુરુષ એક વર્ષમેં કમસે કમ ચાર આના દિયા કરે, ચાર આનાસે અધિક હેના ઉનકી ઇચ્છાપર નિર્ભર હે, યહ પ્રસ્તાવ સાતવી કોન્ફરન્સમેં પાસ કિયા ગયાથા, ઉસપર અમલ દરામદ કરના ચાહિયે; જિન ગૃહસ્થોને પ્રસ્તાવપર અમલ કિયા હે ઉનકો યહ કોન્ફરન્સ ધન્યવાદ હેતી હે.

નોટ—જૈન કોન્ફરન્સના હરાવોનો અમલ કર્યો એ દરેક જૈન બંધુની ફરજ છે. સુકૃત ભંડાર ફંડની વસુલ આવેલ રકમ કેળવણી-જ્ઞાન ખાતામાં તથા કોન્ફરન્સ નિભાવ ખાતામાં ખર્ચાય છે તે સ્તુત્ય છે. આ ફંડની રકમ વિશેષ થાય ને તેમાંથી જૈન નિરાશ્રીતોને પણ મદદ કરવામાં આવે તો વિશેષ લાભ-

ઠાણી થાય. આપણી કોન્કરન્સે જે ઉમદા ઠાણે જૈનકોમના શ્રેયાર્થે શરૂ કર્યો છે, તેને આગળ વધારવા માટે દરેક બંધુના સહાયની જરૂર છે. કોમના હિતમાં વિશેષ ફાળો આપવાનું બની ન શકે, તો આ સુદૃઢ ભંડાર ફાળી યોજનાનાં દ્વારા પોતાની કમાણીમાંથી અલ્પ રકમ આપીને કોમના શ્રેયમાં બનતી સહાય આપવા દરેક બંધુ જરૂર પ્રયત્નશીલ થશેજ એમ અમે ઈચ્છીએ છીએ. પૂના કોન્કરન્સના ડરાવની નકલ પ્રથમ આ પત્રમાં છપાઈ ગયેલ હોવાથી આ વખતે ફરી છાપવામાં આવી નથી. તે હકીકત જાણીતી હોવાથી તે માટે વિશેષ લખવાની પણ જરૂર નથી. આ ફાળમાં વસુલ આવેલ રકમનું લીસ્ટ કોન્કરન્સ ઓફીસ તરફથી અમેને મળશે, તો તે પ્રગટ કરવામાં આવશે. તાંત્રી.

કોઈને કચેલી સેવાનાં ફાળની આશા રાખવીજ નહિ, તેમજ જેની તમે સેવા બજાવો તેના તરફથી ઉપકારનાં વચન કહેવામાં ન આવે તો દિલગીર પણ થવું નહિ. તમે તે માણસના આત્માની સેવા કરો છો, અને નહિ કે તેના દેહની; તેથીજ તમારી કચેલી સેવાના બદલામાં તેના હોડ જરા પણ ફાડે નહિ, તો પણ તેના અંતરમાં તો તમારા પ્રત્યે નિરંતર ઉપકારની લાગણી રહેવાનીજ તે નિશ્ચય માનજો, અને તેથીજ અન્યની સેવા કરવાના વિચારમાં દૃઢ સંકલ્પવાળા સર્વદા રહેજો. * * * * *

યાદ રાખજો કે-જે માણસે પોતાના ઉપર અંકુશ રાખવાની શરૂઆત નથી કરી, તે બરાબર જનસેવા કરવા માટે નાસાયકજ છે. પ્રથમ તમારા મન ઉપર અંકુશ લાવો. મન તમારી આજ્ઞાપ્રમાણે વર્તે તેવું કરો, અને પછીથી તમારી કચેલી જનસેવા બહુ ઉત્તમ ફાળદાયી નીવડશે તે સત્ય માનજો.

જનસેવા બજાવવાની કોઈમાં તમારા કરતાં વિશેષ શક્તિ હોય તો તેનો કેપ ન કરશો; હિલકું એમ જાણીને રાજી થવું કે જેને સહાય કરવા તમો અસમર્થ છો તેને સહાય કરી શકે એવા સમર્થ મનુષ્યો છે બરા.

દિવસની દરેક ક્ષણે તમે ધારો તો બીજાઓને ઉપયોગી થઈ શકો, કારણકે હંમેશાં લાભાર્થનું કાર્ય કરવાની તમને તક ન મળે, તો પણ ભલાઈનું વળણ રાખવાની તક તો હંમેશા તમને મળેજ છે; અને તે તકનો લાભ લઈ દરેક ક્ષણ અન્યના શુભ ચિંતવનમાંજ પસાર કરવી તેને તમારું ઈર્ષ્ય સમજજો.

(પ્રકીર્ણ)

ગ્રાહકોને સૂચના.

ગત વર્ષના ભેટ તરીકે આપવાની બંને બુકો ધનપાણ પંચાશિકા અને તત્ત્વવાર્તા તથા લક્ષ્મી સરસ્વતીનો સંવાદ જેમનું લવાજમ આવેલ નથી તેમને વી. પી. ધો મોકલવાનું કાર્ય શરૂ થઈ ગયેલ છે. જેમને આ અંક મળ્યા પહેલાં વી. પી. મળી ગયા હોય તેમણે તે સ્વોકરી લીધા હશે જ; જેમને આ અંક પહોંચ્યા પછી વી. પી. મળે તેમણે સત્વર જ તે સ્વોકરી લેવા કૃપા કરવી. એક વર્ષ અગર તે કરતાં જેટલું વધારે લવાજમ લેાલું નીકળતું હશે તદ્દનુસાર દરેક ગ્રાહક ઉપર વી. પી. કરવામાં આવશે. આવી રીતે ત્રણ ત્રણ માસથી સુચના અપાયા છતાં અને આખા વર્ષના ગ્રાહક રહીને માસિકના અંકો લીધા છતાં વી. પી. પાછા ફેરવનાર ગૃહસ્થો ખરેખર જ્ઞાનખાતામાંના હકલું નુકશાન કરનારા જ થાય છે. વી. પી. ન સ્વોકારનારને લવાજમ તે પાછાથા પગ આપવું જ પડશે, અને ભેટની બુકો ઉપરનો તેમનો હકનાબુદ થશે; માટે વી. પી. આવેથી સત્વર જ સ્વોકરી લેવા દરેક ગ્રાહક બંધુએ અવશ્ય ધ્યાનમાં રાખી લેવું. આલુ વર્ષ માટે બહુ સુંદર એક ભેટની બુક આપવાનો વિચાર કર્યો છે. તેનું નામ વિગેરે વિશેષ હકીકત હવે પછીના અંકમાં બહાર પાડવામાં આવશે.

પર્યુપણ લગભગ બહાર પડશે.

શ્રીમાન આનંદધનજીના ' ૫૦ ' પદ ઉપર વિવેચન.

(વિવેચન કર્તા:-કાપડીઆ મોતીચંદ ગીરધરજી. મોડીસીટર.)

આ ગ્રંથ જે અમરા તરફથી બહાર પાડવામાં આવનાર છે તે લગભગ તૈયાર થઈ જવા આવ્યો છે. ગ્રંથ ' ૮૦ ' ફારસ ઉપરાંતનો લગભગ ૭૦૦ પૃષ્ઠનો થશે અને સુંદર પ્રીન્ટીંગ તથા ગાર્ડીનિંગ કરાવવામાં આવશે, છતાં કિંમત બહુ જ નજીવી લગભગ પડતજ રાખવામાં આવશે. ગ્રાહક ધવાળી ઇચ્છા રાખનારા બંધુઓએ સત્વર નામો લખી મોકલવા. નેતા ઉપર વિવેચન એવી સરલ અને સુંદર ભાષામાં લખવામાં આવ્યું છે કે જે કોઈ વાંચશે તેને તેમાં અપૂર્વ આનંદ આવે તેમ છે અને તરતજ સમજાણુ પડે તેમ છે. પદોના દરેક ગૃહાંશો બહુ સારી રીતે લંગાણુથી વિવેચનમાં સ્પષ્ટ કરવામાં આવ્યા છે. દરેક પદમાં જુદી જુદી જે જે દ્રીષ્ટિએ દર્શાવે છે, તે દરેક સ્પષ્ટ શબ્દોમાં વાંચતા તરતજ સમજી શકાય તેવી ભાષામાં વિવેચનમાં દર્શાવવામાં આવેલ હોવાથી દરેક જોઈ બંધુએ અવશ્ય ગ્રંથ ધવાજમ છે.

ધીરવીરને ધન્યવાદ.

(હરિગીત)

પ્રિય મિત્ર પુત્ર કલત્રના સંગઘના સંતાપથી,
તપતા નથી તનમન વિષે સંસારના ત્રણ તાગથી;
વશમી વિપત્તિ વિષે કદી અચળ થઈ ન જરા ચળે,
એ ધીરવીર ગભીરને છે ધન્ય આ ધરણી તળે. ૧

જેને ગમે તેવી દશામાં સર્વદા સંતોષ છે,
જેના થકી દુર્બુદ્ધિકારક દૂર સર્વે દેષ છે;
પરમાર્થમાં પ્રાપ્તિ પ્રકટ ભય હોય તે આવે ભસે,
એ ધીરવીર ગભીરને છે ધન્ય આ ધરણી તળે. ૨

જેણે કર્યો પર્વર્ગ વશ સંભાળથી સંસારમાં,
હારી ન ભય જરાય માને વિકટ આ અવહારમાં;
પુરુષ થીમાં પુરા અને ધર્માચળુ ધન જે રળે,
એ ધીરવીર ગભીરને છે ધન્ય આ ધરણી તળે. ૩

મન વચન વાણી એક રાખી ટેક રૂડી પાળતા,
સુખ દુઃખમાં પાણુ સર્વેને પોતા સમાન નિહાળતા;
કારણ છતા પાણુ કોઈ દિન વળતા નથી માટે વળે,
એ ધીરવીર ગભીરને છે ધન્ય આ ધરણી તળે. ૪

આંતર ઉદાર સદેવ છે છાગ કપટ લર કરતા નથી,
નિજ દેશ હિતમાટે કદી મરવાયકી ડરતા નથી;
નિર્બળ જનો જે હોય તે ગળિયા અને જેને ગળે,
તે ધીરવીર ગભીરને છે ધન્ય આ ધરણી તળે. ૫

વરસાદ તડકો ટાક હેઠે સહન જે કરતા રહે,
સંગ્રામમાં સામે પળે સર્વ પ્રહાર સુખે સહે;
વિદ્યા-વિવેક-વિચારથી અજ્ઞાનતા જેતું ટળે,
એ ધીરવીર ગભીરને છે ધન્ય આ ધરણી તળે. ૬

(કેશવકૃતિ)